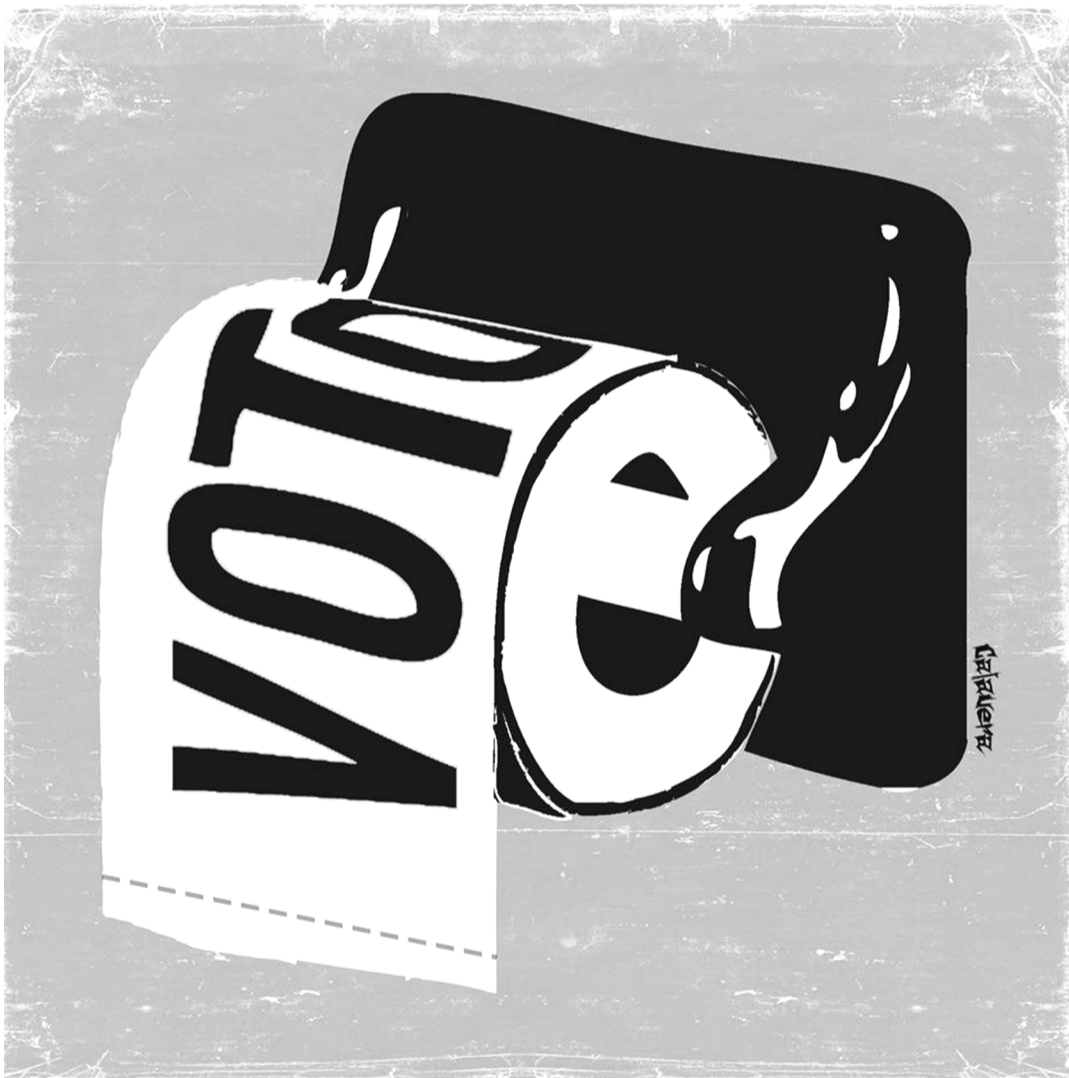

ARA O MAI

contra tota explotació, contra tota autoritat!

ÍNDEX

ANÀLISI

- **En democràcia tu elegeixes: explotació o misèria.**
Reflexió davant les eleccions del 20-N.
- **La rebel·lió encaputxada.**
Sobre conflictivitat social a Xile.
- **Les nostres vides sí són un negoci.**
Una aproximació a la precarietat
- **Hospitals o Salut? Escoles o Educació?**
- **Als CIE's els drets dels interns no existeixen**

ACTUALITAT

- **Què és la BAAM?**
Biblioteca Anarquista Al Margen
- **Per la despatologització de les identitats Trans**
- **Altra perspectiva del 15-0**
- **Grècia: dos dies de vaga, dos dies de lluita**
- **Quan la violència ve des de dalt**
Últims casos de repressió a l'Estat espanyol
- **Roma: de la indignació a la ràbia**
Fets i repercussions del 15-0 romà.
- **Boicot al Triodos Bank**
- **Presó=Tortura**
Contra els maltractaments, contra les presons.
- **No a l'Alta Tensió.**
Entrevista a un membre de la Plataforma contra l'AltaTensió
- **Resistència contra el TAV a Val di Susa (Itàlia)**

LES NOSTRES VIDES...

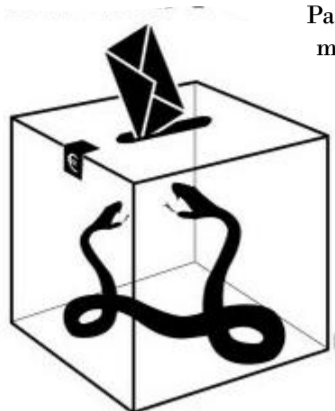
"Si fem cas als mitjans de comunicació, acabarem odiant a l'oprimit i estimant a l'opressor"- Malcolm X

Aquesta publicació que tens entre mans naix de la iniciativa d'un grup de persones per reflexionar i difondre anàlisis sobre la situació actual, tant política, social com econòmica. Els mitjans de comunicació de masses tracten de manipular la visió que tinga la població sobre els fenòmens que actualment assolen els nostres carrers, les nostres vides i les nostres lluites, pel que veiem necessari que apareguen altres visions que contrarresten el discurs hegemònic que ens transmeteixen, i generar-ne un que tracte de superar aquesta situació, transformant radicalment el sistema socioeconòmic actual. Les nostres vides s'estan veient precaritzades i mercantilitzades com a conseqüència d'una sèrie d'agressions que responen a la lògica natural del capitalisme i que estan sent perpetuades per part de l'Estat. Davant d'aquesta situació és necessari impulsar iniciatives d'autogestió assembleària i mitjans de contrainformació que recolzen les nostres lluites. Ara o Mai apareix en aquesta línia i amb aquestos objectius. Trobaràs en els textos una utilització del gènere femení; sabem que les desigualtats de gènere no es superen sols parlant en femení, però sí que les evidència.

...NO SÓN UN NEGOCI!

EN "DEMOCRÀCIA" TU ELEGEIXES: EXPLOTACIÓ O MISÈRIA

El pròxim 20N tornem a tindre una cita davant les urnes. El govern del PSOE, davant les diferents pressions, ha acabat cedint i avançant les eleccions. Durant tot el mes de novembre ens trobarem amb el circ de les campanyes electorals, on la demagògia barata i els discursos buits estaran presents als millors titulars dels mitjans de comunicació.

Pareix ser que el debat al voltant del vot comença novament a sorgir, els diferents partits no estan disposats a que reflexionem res més enllà de a qui votar. Però nosaltres estem disposades a obrir un nou debat, a qüestionar les diferents opcions que tenim i així pensem que cal reflexionar sobre el que implica votar. ¿No caldria analitzar la utilitat d'emetre'l, i saber el que implica realment participar a les eleccions?

En aquest escrit volem exposar algunes idees que poden ajudar a repensar les nostres opcions, obrir el debat a una reflexió seriosa, sense fanatismes, ni dogmes que ens porten a conclusions profitoses, que després puguem dur a la pràctica. Aquest text no pretén ser un manual, ni donar solucions, sinó simplement incitar al debat i la reflexió, siga personal o col·lectiva.

Sembla que l'única opció que se'ns planteja és el vot i la participació ciutadana. Però, què implica realment participar?

APROXIMACIÓ HISTÒRICA, LA HISTÒRIA DE LA TRAÏCIÓ

Des de la transició s'han imposat unes regles del joc on els únics interlocutors vàlids són els partits i sindicats. La imposició d'aquest sistema va significar, per a moltes, el renunciar a un canvi real; de ruptura amb el règim anterior. La transició va assegurar el sistema capitalista amb la desactivació dels sectors més revolucionaris, on sindicats reformistes (CCOO i UGT) i patronal decidiren en nom de totes, baixar el nivell de conflictivitat. A partir de la claudicació que va significar el signar els Pactes de la Moncloa s'imposa el model del Pacte Social, imitant els règims democràtics europeus, on la reestructuració capitalista necessita via lliure per tal de seguir avançant cap a la implantació d'un model neoliberal, on la major part de la població es converteix en mà d'obra qualificada i barata. Una mostra d'açò, és com la reestructuració del sistema socioeconòmic no ha tingut una resposta real i contundent per part de la població afectada. En tots els llocs, partits i sindicats han lluitat per desactivar mètodes i reivindicacions que van més enllà d'una simple reforma de caire social.

Només a Grècia, on molts col·lectius i organitzacions han lluitat de manera autònoma, superant les institucions, és on s'han aconseguit canvis reals. Alguns exemples són les victòries com la paralització del Pla Bolonya, així com els diferents conflictes socials accentuats per l'actual conjuntura econòmica. També a Xile, si bé la CONFECH ha intentat asseure's a negociar amb el govern, els sectors més autònoms del moviment estudiantil han plantejat una ruptura real amb el sistema polític.

A l'Estat espanyol, l'entrada a Europa per a evitar l'aïllament econòmic exigia una sèrie de reestructuracions i externalitzacions per poder ser eficients en un marc de globalització econòmica. Europa necessitava fer-se un lloc en el món i per això es va dotar d'una unitat econòmica que exigia també una unitat política, la Unió Europea.

L'Estat espanyol va tindre que readaptar-se a les exigències externes que no eren més que: una major flexibilitat laboral, externalització de certs sectors, privatitzacions d'altres, etc. Tot això va suposar una derrota del moviment obrer, ja que els sindicats majoritaris els havien venut als interessos de la patronal. Les úniques lluites possibles havien d'acceptar unes normes de joc alienes als interessos dels col·lectius explotats, obligant a que tots els conflictes es resolgueren per la via de la negociació entre les de dalt i les de baix. El problema de la negociació és que parteix d'un desequilibri estructural que amb cada pacte es fa més latent, i és que mentre unes cedien uns pocs beneficis, les altres negociaven amb els drets de les treballadores.

La segona opció, per la que apostem sense dubtes, és la ruptura total amb les institucions, l'organització de la gent al marge d'aquestes.

Les institucions actuals s'han encarregat de vetllar per a que existisca una implantació neoliberal sense una resposta real per part de la gent. I el problema s'agreuja encara més quan s'observa com les lluites que s'han deixat institucionalitzar han acabat sense assolir els objectius que es plantejaven. Un clar exemple van ser les lluites contra les ETT's, on des de l'esquerra institucional només es criticava el marc legal de les empreses de treball temporal i no es denunciava l'arrel del problema (que era una nova forma d'esclavitud assalariada). El aleshores govern del PP va respondre de manera oportunista, en lloc de prohibir les ETT's com es plantejava des d'un principi des dels sectors més combatius, les va regularitzar, desactivant la lluita al quedar-se sense arguments i presentant-la per part de partits i sindicats com una petita victòria.

DE LA SITUACIÓ ACTUAL: PARLAMENTARISME, REPRESENTATIVITAT I ESTAT DEL BENESTAR

La democràcia actual es basa en un sistema de representació parlamentària. En aquest no sols es cedeix la sobirania als polítics mitjançant l'emissió d'un vot cada quatre anys, sinó que també s'accepta que la capacitat de legislar, d'aprovar les "regles" que marquen la societat, resideix al parlament, per tant als polítics elegits. Ambdues coses ens lleven la possibilitat de decidir sobre les nostres vides. Acceptar que la societat ha de ser legislada per part d'aquestos professionals de la política i en els parlaments (on mai podran estar representats realment els interessos de les treballadores) suposa reconèixer, no sols la necessitat de que algun especialista represente els nostres suposats interessos, sinó també d'una autoritat en tots els àmbits de la nostra vida. La major part de la població viu, aleshores, sense una capacitat de decisió real sobre el seu dia a dia, es a dir, no sols trobem les institucions separades de la gent, sinó per damunt. Ens posen el nom de ciutadans i ens donen una sèrie de drets i deures. Aquestos drets van ser, majoritàriament conquestes que costaren sang i suor, concedits amb l'interès de baixar el nivell de conflictivitat i mantindre la pau social. El concepte de ciutadà ens fa creure que totes som iguals, però a simple vista s'adonem que no totes tenim els mateixos drets i deures, i molt menys les mateixes oportunitats. Totes sabem que no és així, les que estem baix i les que estan dalt. En un món que roda gràcies als diners i el benefici que aquestos generen la igualtat és impossible, i menys encara en moments de crisi econòmica.

Davant les desigualtats socials podem parlar de dues vies principals d'acció: en primer lloc, tenim el discurs predominant (ara més present que mai, en el que profunditzarem més avant "Minoritaris i 15-M"), insistint-nos en que hem d'apropar-se a les institucions, emprant tots els mecanismes de "participació ciutadana" que ens facilita la democràcia. Considerem de la lògica més bàsica que el règim actual no ens facilitarà les ferramentes per transformar-lo, simplement ens dona la possibilitat de fer petits canvis en els que ens fa creure que

realment tenim capacitat de decisió, de canvi, dins del "joc democràtic". La segona opció per la que apostem sense dubtes és la ruptura total amb les institucions i l'organització de la gent al marge d'aquestes. Pensem que és necessari crear teixits que no depenguen dels que s'autodenominen com a representants de la nostra voluntat. Apostem per l'autoorganització en assemblees horitzontals als barris, llocs de treball, espais d'estudi, etc. Aquest teixit social no es pot entendre com un complement dels espais institucionals

actuals, sinó com al nucli d'un poder propi de les classes subordinades. És la posada en pràctica d'una praxi llibertària, que amb les lluites pugui ser una alternativa d'organització social des de baix. Sols entenem la delegació quan aquesta no té marge de decisió fora del consens de l'assemblea. Qualsevol altre tipus de delegació suposaria la pèrdua d'autonomia, perquè les persones elegides com a representants estaran sempre sotmesos a pressions i interessos individuals (com ara els mercats o els clàssics casos de concessions fraudulentas). Creguem que som les úniques capacitats per resoldre els nostres problemes, de gestionar les nostres vides.

El sistema té diverses formes de blindar-se davant les lluites transformadores que en alguns moments adquireixen la força necessària per a destruir-lo des de l'arrel. L'Estat és l'únic legitimat per a exercir la força. No podem deixar de recordar (encara que sembla lògic i molta gent tindrà records recents) el paper repressiu que juguen els "Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat" i la presó. En aquest punt, ens agradaria

fer alguns aclariments al respecte: quan observem casos de repressió cap als que decideixen lluitar per canviar l'ordre de les coses, sempre s'intenten justificar amb el grau de violència que empren aquests, deixant de banda com de violentament s'imposa aquest sistema dia rere dia, ací i arreu del món. Considerem important tindre present

Considerem important tindre present que l'Estat no reprimeix per frenar la violència, sinó que intenta acabar amb qualsevol amenaça de canvi real en la societat.

que l'Estat no reprimeix per frenar la violència, sinó que intenta acabar amb qualsevol amenaça de canvi real en la societat. En aquest sentit també juguen un paper important, d'una banda l'educació i d'altra els mitjans de comunicació; aquests són dos factors que influeixen en gran mesura en l'acceptació de l'autoritat de l'Estat i l'ordre capitalista, ara no els analitzarem en profunditat, però considerem important tindre'ls presents. Aquests factors (i alguns més) afavoreixen la implantació d'un "marc legal" que, com a suposats ciutadans, hem de complir. Però tenim que saber quina es l'altra cara de la moneda: no tothom compleix amb les seues "responsabilitats". Cada vegada hi ha més gent que es bota les lleis sistemàticament, una major part per necessitat i altres moltes per una qüestió d'enfrontament amb el sistema. Com deia Xosé Tarrío: "Si me preguntara qué es la cárcel, os respondería sin dudar que es el basurero de un proyecto socio-economico determinado, al cual arrojan a todas aquellas personas que molestan dentro de la sociedad... por eso la cárcel alberga principalmente pobres". Hem de tindre present que dins d'aquest marc de convivència suposadament idíl·lic no cabem totes, i per suposat no cap la dissidència política.

Com dèiem al principi, l'Estat té una altra forma més subtil de blindar-se anomenada Estat del benestar. Podríem dir que aquest va arribar a l'Estat espanyol amb la transició, però va ser el govern socialdemòcrata de Felipe Gonzalez l'encarregat d'articular aquesta forma de control social. La funció principal d'aquest model polític és, per una banda el manteniment de l'Estat i per altra, assegurar les bases per a que l'economia capitalista es desenvolupi sense cap impediment. És amb la creació de l'Estat del benestar quan totes les demandes històriques per les quals s'havia estat lluitant (educació, sanitat, drets laborals, etc.) són assumides per l'Estat. Davant d'aquesta situació és el Govern qui gestiona els recursos públics, mentre les treballadores gaudeixen de més drets, així com d'unes remuneracions més elevades. És en aquest moment quan comencem a endinsar-nos en el consumisme. Les empreses per a les quals treballem ens donen més temps i diners per a gastar en els mateixos béns de consum que nosaltres produïm. Així doncs, el mercat comença a crear-nos noves necessitats: televisió, cotxe, rentadora, rentaplats, mòbils, ordinadors, etc. Tot un conjunt de innovacions tecnològiques que "faciliten" la nostra vida diària i que fan

possible que dediquem més temps al nostre treball, ja que treballant més encara podem comprar més d'aquests productes. I és així com comença el cercle viciós en el que estem estancades (famílies endeutades, hipotecades, etc.), construint-nos les

"cadenes" que ens lliguen encara més al treball assalariat. El que intentem evidenciar, és la relació que hi ha entre l'Estat i el sistema capitalista, ja que és el primer qui ajuda al segon a mantindre's i assentar-se. Però és més evident en un període de crisi econòmica com l'actual, quan és l'Estat qui s'encarrega d'injectar els nostres diners en tots aquells bancs que ho necessiten, per seguir mantenint aquest sistema.

A més, l'Estat del benestar ha sigut un dels encarregats de generar a la població una forta dependència social, no sols del treball assalariat, sinó també del propi Estat del benestar i de tots els serveis que gestiona. Ens hem acostumat a viure demanant-li que s'encarregue de l'educació dels nostres fills, que ens facilite una jubilació, que mantinga la ciutat neta, que ens cobreixi medicament, etc. Hem perdut tota capacitat d'assumir cap tipus de gestió de les nostres vides, relegant-les totes elles a l'Estat. D'aquesta manera ha aconseguit un dels seus reptes més importants: la desactivació de les diferents lluites socials i l'autogestió de la pròpia vida; creant a un imaginari col·lectiu en el que és només l'Estat qui ha de gestionar aquests recursos, convertint-nos de nou en simples consumidores.

El concepte d'Estat del benestar es troba molt present avui en dia. En l'actual crisi econòmica ens trobem amb dos discursos imperants que polaritzen i redueixen la profunditat del problema: unes ens diuen que l'única manera d'eixir de la crisi és reforçar l'Estat i així, suposadament, els drets de la ciutadania; les altres diuen que cal desarticlar algunes parts de l'Estat que generen moltes despeses, concretament els serveis públics (sanitat, educació, pensions, etc.). En aquest punt no podem evitar fer referència a les actuals retallades socials. En primer lloc, cal aclarir que considerem les retallades com a una agressió directa cap a la població, especialment dirigida a les persones amb menys recursos, no cap a l'estructura de l'Estat. De fet, considerem que les retallades suposen una agressió organitzada pel capitalisme i perpetrada des de l'Estat.

MINORITARIS I 15M

LA MENTIDA DELS PARTITS MINORITARIS I LA SEUA RELACIÓ AMB ELS MOVIMENTS SOCIALS

Al principi d'aquest text hem analitzat l'actual funcionament del sistema, és a dir: el parlamentarisme i la democràcia representativa. Hem intentat descriure el seu funcionament i alhora entendre com està estructurat. Clarament es veu que aquest sistema respon a uns interessos particulars, que res tenen a veure amb els de la majoria de la gent que vivim sota ell. A partir del denominat Moviment 15-M pareix ser que s'ha impulsat una dinàmica de mitificació dels partits minoritaris, afirmant que donant el nostre vot a aquestes opcions es van a solucionar tots els nostres mals, que el problema està en el bipartidisme i no en el propi sistema. Fins aquest moment no havíem entrat en aquest tema, però ens pareix que és un bon moment per parar-nos a reflexionar un poc més profundament al voltant dels partits minoritaris.

Dir que un partit és minoritari no ens dona cap informació sobre ell, ja que el fet de ser minoritari solament representa una característica transitòria del partit. Partits minoritaris hi han de totes les ideologies. Per donar un exemple clar, podríem parlar de UPyD, partit amb reivindicacions semblants a les del 15-M (reforma de la llei electoral, crítica al bipartidisme, participació ciutadana, etc.), o inclús de partits d'extrema dreta escampats arreu de l'Estat espanyol. El que intentem transmetre és que el fet de que un partit siga minoritari no significa res i, és més, quan es vota a un partit de forma massiva deixarà de ser minoritari.

Pensar que els partits minoritaris, pel simple fet de ser-ho són millors que els majoritaris, és una idea sense trellat que ningú amb una mínima capacitat reflexiva s'atreveix a defensar. Ara bé, sí que és cert que hi ha un discurs que cala en una part de la població, i és precisament el que defensa que votar a un partit minoritari significa una distribució equitativa del poder, que impedeix la creació de majories absolutes i per tant, fa la política més transparent i participativa. Aquesta idea és clarament errònia i un bon exemple per comprovar-ho és el cas del Govern de Catalunya, on estant el tripartit al poder (amb Iniciativa per Catalunya-Verds a la Conselleria d'Interior) és quan s'han van produït les mobilitzacions contra el Pla Bolonya. Davant la impossibilitat d'aconseguir desmobilitzar als estudiants, el Govern de la Generalitat va passar a l'acció comportant-se igual que ho faria qualsevol dels partits majoritaris. El desallotjament del Rectorat de la UB ens va deixar imatges de persecucions, detencions i càrregues policials dirigides des dels despatxos dels partits "minoritaris". Iniciativa, un partit que havia volgut lligar-se des de sempre amb els moviments socials va acabar reprimint amb la mateixa brutalitat que el govern anterior (CiU). Altres molts exemples són les tortures per part dels Mossos D'Esquadra a comissaries, l'ús del Kubotan a les manifestacions, el cas del forat de la vergonya, la repressió contra l'acampada anti-MAT, etc.

A més, a partir del 15-M i amb l'ajuda dels mitjans de comunicació, ha augmentat la criminalització sobre la resta de mobilitzacions que van més enllà de millorar el propi sistema i que intenten trencar amb una participació orquestrada pels que estan dalt. D'aquesta manera se'ns ven com a única solució la participació a través de les institucions mitjançant més referèndums, més lleis, més polítics i si és necessari més policia contra qui no respecta el sistema. Seguint aquestes consignes caminem cap a la uniformització del individu i la desaparició de la capacitat de pensament i acció. No podem tolerar la falta de respecte que hi ha cap a idees diferents a les que ens venen els mitjans d'informació de masses.

Per últim, ens agradaria acabar parlant dels diferents partits minoritaris d'esquerra que a València han sigut els principals receptors dels vots canalitzats pel 15-M: Co-

alició Compromís i Esquerra

Unida (encara que UPyD també podria estar

inclòs). Aquestos partits també estan involucrats en la corrupció urbanística, la falta de participació ciutadana, la nul·la transparència als contractes, el clientelisme, etc. Hi han clars exemples, com és el cas de la Mancomunitat de Bunyol amb EU a l'ajuntament, on s'està posant en marxa el projecte d'energia eòlica en una ZEPA (Zona d'Especial Protecció per a les Aus), o el cas del BLOC de

Segart on tota la llista d'aquest partit, es va canviar al PP a les últimes eleccions. Però el més important és que aquestos partits es creuen amb l'autoritat de decidir per nosaltres, es pensen que saben millor que nosaltres el que ens fa falta i volen gestionar les nostres reivindicacions cap a objectius electorals amb un oportunisme patètic. I quan aquest comportament es denuncia utilitzen a la policia, com qualsevol altre partit majoritari, i actuen com

a agents repressors de tots aquells moviments socials que diuen representar.

ELS NEONAZIS TAMBÉ SÓN MINORITARIS

ESPAÑA 2000, EL FEIXISME QUE ENS HA TOCAT PATIR

Silla, Alcalá de Henares, Onda i Dosaigües tenen alguna cosa en comú: la presència de l'extrema dreta dins de les seues institucions, en aquest cas, del partit Espanya 2000. Podem pensar que és un cas anecdòtic dins de l'àmbit polític, però si seguim mirant podem veure altres casos, per exemple Massamagrell i Albal que tenen regidors de Coalició Valenciana, i si pugem cap al nord trobem Plataforma per Catalunya (PxC) de Josep Anglada en pobles com: Vic, Manresa o L'Hospitalet de Llobregat. I així podríem continuar enumerant ciutats, més o menys grans, que tinguen als seus ajuntaments representants d'algun dels partits minoritaris d'extrema dreta que cada quatre anys es presenten a les eleccions. Açò evidència que aquestos partits tenen el suport d'una part important de la població. Així podem veure el creixement d'aquestes organitzacions arreu d'Europa: Àustria, Dinamarca, Finlàndia, Hongria, Sèrbia i Suècia són alguns dels que tenen representants als seus parlaments nacionals, sense oblidar-nos de la Lliga Nord a Itàlia i el SVP de Suïssa, tots dos formant part de la coalició de govern.

Totes aquestes organitzacions s'autodefineixen com a democràtiques perquè, sinó com es presentarien a les eleccions?. La seua participació en aquestes serveix com a altaveu per la seua ideologia, així com per a finançar-se a través de l'Estat. Tot açò sense deixar de banda el seus principis basats en la discriminació i l'exaltació de l'autoritat. Però aquest és un discurs buit de continguts amb el qual pretenen aprofitar-se de l'actual conjuntura social i econòmica, que afavoreix la utilització de la demagògia i l'odi a la diferència. Açò permet descarregar la ràbia acumulada, després de tants abusos causats per aquest sistema injust i opressiu, contra les persones migrants. I és la justícia i les polítiques contra la immigració les que fomenten aquests comportaments xenòfobs, criminalitzant a les persones migrants i justificant la seua expulsió.

Molts dels seus dirigents són grans empresaris. Sobretot a Espanya 2000 venen lligats a negocis tan "legítims" i "espanyols" com la tracta de blanques (prostitució). Jose Luís Roberto, líder del partit, va ser president de l'associació de "clubs d'alterne" on treballen de manera irregular moltes dones vingudes dels països de l'est, Amèrica Llatina, etc. Aquest tipus d'explotació laboral deixa entreveure la idea de "immigració legal" que tenen ells, és a dir: volen immigració que els servisca per als seus negocis. Volen, al cap i a la fi, noves esclaves que els empresaris espanyols puguen explotar quan els convinga. A més d'açò és el secretari de la patronal

valenciana de seguretat i propietat entre d'altres, de l'empresa *Levantina de Seguridad* i de diferents negocis que comercialitzen amb roba militar.

Durant anys han anat guanyat força, aprofitant-se dels espais que el sistema els dona. "Els cossos i forces de seguretat" de l'Estat, que actuen amb brutalitat contra moviments socials de tot tipus des de fa anys, estan plens d'individus que participen en aquests partits feixistes. Són estranys els casos en els que la premsa o la resta de mitjans de comunicació es fan ressò de les agressions de l'extrema dreta, les quals es produeixen de forma reiterada contra persones migrants, moviments socials, etc. i són consentides per la justícia governamental. Fins i tot els partits minoritaris d'esquerres semblen haver oblidat la seua tasca contra aquestes

agressions i discursos, ja que últimament treballen només per a augmentar la seua presència en les institucions de l'Estat.

Malgrat la seua màscara democràtica, mai oblidarem als companys i companyes que han patit, fins i tot mort, a les mans d'aquests individus. Per açò no deixarem de combatre'ls allà on vagen, sense treva ni mitges tintes. Cada vot és una mostra de suport a un sistema que permet la intolerància, la violència indiscriminada, la segregació i l'odi racial a les seues institucions. Considerem que és important destacar que aquestes institucions no es poden considerar ni legítimes, ni representatives de la població.

PER CONCLoure; TRENCAR AMB LES SEUES NORMES PER RECUPERAR LES NOSTRES VIDES

Pel que realment apostem és per l'autogestió i la autoorganització de les nostres vides. Són molts anys de submissió al sistema, d'acomodament i aïllament social, propaganda política i mentires sobre la nostra llibertat per a decidir. I és ara més que mai, quan hem de recuperar el control de les nostres vides. Cal començar des de baix, des del principi, dotant-nos d'autonomia. Sabem que la transició fou una mentira, que el sistema ens discrimina i aïlla, ens explota. Sempre ens han venut que la democràcia és el tipus d'organització política més justa. Però

hem de creure'ls també en açò? Perquè hauríem de col·laborar amb ell?

Cal començar des de baix, des del principi, dotant-nos d'autonomia.

La gran diferència entre el vot i l'abstenció és que amb el primer es dona legitimitat al sistema mitjançant la participació en ell. Així que la millor opció per seguir mantenint l'actual sistema és el vot. Cert és que resulta difícil el diferenciar entre una abstenció de caire polític i aquella que es dona per desídia o indiferència. Hem de tindre present, doncs, que el sistema necessita de la nostra participació, no sols el dia de les eleccions, sinó també requereix de l'anomenada "participació ciutadana" per a legitimar-se. L'Estat democràtic es sustenta sobre l'obediència i submissió de la major part de la població, però també té la necessitat de que la ciutadania s'involucre, utilitzant els mecanismes donats pel propi sistema. És a dir, s'ha de tindre en compte que la maquinària política no actua per si mateixa, sinó que necessita de l'anomenada societat civil per a funcionar i desenvolupar-se. D'aquesta manera l'Estat es veu amb la possibilitat de fer veure que la població té una capacitat de decisió que en cap cas és real.

Les lleis que ens imposen l'Estat i el capitalisme són les seues regles i, si volem plantejar una lluita real per tal de recuperar el control de les nostres vides, no podem acceptar-les com a límit de les nostres lluites. L'Estat ja fa prou per tal de mantindre la pau social, el nostre paper és trencar amb ell i augmentar la conflictivitat sobrepasant allò que aquest pot assumir. Hem de fer saber als polítics i sindicalistes que no demanarem res, que resoldrem els nostres problemes i lluitarem per ser lliures. Hem de dir-los ben clar que no els necessitem i, sobre tot, que ningú ens representa.

No volem parlament, no volem representants i rebutgem l'autoritat, lluitem contra l'Estat i el capitalisme.

Les raons tàctiques del tipus "per a que no guanye la dreta", no retarden la marxa del totalitarisme, o com sempre s'ha dit, del "feixisme", sinò que contribueixen a ella. Tal com estem ara, quan diem "ciudadà" hi ha que entendre "feixista", doncs qui creu en les institucions confia en el nou totalitarisme. La ciutadania satisfeta és la base del feixisme modern. No hi ha dreta ni esquerra perquè no hi ha política. Els assumptes del poder es tracten en altra part, són extraparlamentaris. La lluita social també ha de ser-ho.

Extret de: "Anarquisme, parlamentarisme i democràcia", Miquel Amorós.

LA REBEL·LIÓ ENCAPUTXADA

Igor Goicovic

INTRODUCCIÓ

La conflictivitat social a Xile està augmentada de manera notable, conflictes estudiantils, revoltes a les comunitats maputxe, vagues de treballadors, insurrecció de col·lectius anarquistes, etc. La rebel·lió de diferents col·lectius explotats duu una resposta per part del sistema; repressió, criminalització i marginació de les expressions que pretenen trencar amb ell. Davant d'aquest panorama apareix el text de Igor Goicovic (Historiador), una reflexió molt encertada des de l'àmbit acadèmic on podem trobar moltes similituds al nostre territori en el comportament de la premsa i dels partits polítics quan alguna protesta trenca amb les normes imposades des del sistema. El text està centrat en Xile i escrit des d'allà, per això els exemples no seran coneguts per a molts.

LA REBEL·LIÓ ENCAPUTXADA

Cada vegada que els estudiants i les organitzacions populars es mobilitzen en l'espai públic, els mitjans de comunicació al servei de les classes dominants criden tots a l'hora: Violència! Es succeeixen les imatges de joves encaputxats que alcen barricades, llancen pedres sobre la força pública i destrueixen part de l'equipament urbà. Els presentadors de televisió, els reporters en el carrer i una variada gamma de "todòlegs" condemnen ràpidament els fets. Es repeteixen sense cap rigor conceptual anatemes com: antisistema, terroristes, anarquistes, lumpen, delinqüents, etc. Però ningú, no obstant açò, ningú s'ha preocupat d'analitzar de manera rigorosa les arrels, les causes que provoquen la comissió dels actes violents i molt menys s'ha intentat explicar el profund rerefons polític que subjau a aquest tipus de protesta.

Els qui protagonitzen aquest tipus de manifestacions són persones (majoritàriament joves populars), profundament molestes amb el sistema de dominació de classe existent actualment en el país. Estan molestes amb el model econòmic que els explota a ells, als seus germans o els seus pares; estan molestes amb l'estructura injusta de la societat que condemna a una part important de la població a la misèria o a l'endeutament crònic; estan molestes amb la repressió policial, que colpeja quotidianament les seues poblacions; estan molestes amb l'imaginari simbòlic que recrea un món de fantasia que només es troba disponible per a uns pocs privilegiats. Existeix un llarg acumulat de tensions, frustracions i desencants que s'han vingut accentuant i que, avui dia, en el marc de les mobilitzacions socials (estudiantils, mediambientals, indígenes i recentment de treballadors), s'expressen com a rebel·lia popular.

Es tracta d'una rebel·lió espontània, en la qual no es visibilitza amb claredat cap tipus de centralitat ideològica. No almenys, com es va observar a Amèrica Llatina i Xile entre les dècades de 1960 i 1980. Tampoc es pot negar l'existència d'organitzacions socials i polítiques que es reconeixen en nuclis ideològics, com l'anarquisme o el marxisme, que participen activament en els enfrontaments de carrer. Però, al meu judici, aquestes organitzacions no posseeixen avui en dia un control efectiu sobre aquest enfrontament. És més, una part de les accions violentes que s'han pogut observar recentment manquen de conducció política i d'orientació ideològica: Per exemple, els atacs a petits establiments comercials i el saqueig de col·legis en la perifèria

urbana. No obstant açò, en aquestes accions, així com en els atacs contra els grans supermercats, les cadenes de farmàcies, les institucions financeres o els centres comercials, existeix un denominador comú: la ràbia. Per aquest motiu aquestes accions continuen expressant el profund descontentament social que la injustícia ha vingut construint.

LA VIOLÈNCIA COM FET HISTÒRIC

És més, l'espontaneïtat de les accions violentes remitent, fins i tot, a la forma escassament estructurada que posseeixen els atacs contra els dispositius repressius de l'Estat. La massa arremet contra carabiners sense planificació operativa alguna i, normalment, armada només amb els recursos que proveeix el mitjà urbà (pedres i llambordes). Per això mateix, es pot caracteritzar com a violència de baixa intensitat. Particularment si la posem en relació amb els conflictes socials i polítics que es viuen actualment a Colòmbia, Mèxic o Brasil.

Cal assenyalar que aquest tipus de manifestacions no són en absolut noves. Per contra, a partir de la segona meitat del segle XIX es van fer particularment recurrents. Cada vegada que es produïa una crisi econòmica que afectava a la subsistència de les classes populars o en cada oportunitat en que la legitimitat del règim polític va experimentar un important grau de deterioració, la fúria popular va irrompre en l'espai públic. Només per esmentar alguns fets emblemàtics podem referir-nos, al motí dels tramvies de 1888, la vaga de la carn de 1905, el motí urbà d'abril de 1957 i les protestes populars contra la Dictadura Militar del cicle 1983-1987. En totes eixes ocasions, i en moltes més que podríem enumerar, els manifestants van saquejar o van intentar saquejar els establiments comercials de la burgesia, van atacar tant la seu de govern com els palaus senyorials en els quals es recreava i ostentava la

Ningú s'ha preocupat d'analitzar les causes que precipiten la comissió dels actes violents i molt menys s'ha intentat explicar el rerefons polític que subjau a aquest tipus de protesta.

seua riquesa l'oligàrquica, es van enfrontar amb les forces repressives de l'Estat i van destruir part de l'equipament o ornamentació pública. En totes aqueixes oportunitats, a més, la repressió, igual que avui, va actuar amb una particular ferotgia i traïdoria. És important assenyalar que en aquest tipus de manifestacions sempre els morts es troben en les files dels quals protesten; no d'ells qui reprimeixen. Per contra, els qui històricament han massacrats al poble han rebut premis i ascensos; com va ser el cas de Roberto Silva Renard, el general responsable de la matança de l'Escola Domingo Santa María de Iquique en 1907. Mentre que a dia d'avui els crims traïdorencs, com el de Manuel Gutiérrez, són qualificats com a "violència innecessària causant la mort", la qual cosa suposa per al criminal en el pitjor dels casos, una condemna de tres anys de presó.

LA FUNCIÓ DE LA PREMSA. EL DISCURS CRIMINALITZADOR

En el context d'aquesta asimetria de forces i de recursos els mitjans de comunicació al servei de la burgesia compleixen la tasca de criminalitzar la protesta popular. Però el que succeeix avui en dia amb els mitjans de comunicació no és molt diferent del que ocorria al començament del segle XX, en el context de l'emergència de l'anomenada "qüestió social". Efectivament, les protestes obreres, que demanaven millors condicions laborals i de vida, no solament eren violentament reprimides; també eren criminalitzades. Els qui protestaven eren "enemics de la pàtria, de la propietat i de la religió".

ELEMENTS PER A DESLEGITIMAR AVUI UNA MOBILITZACIÓ PER LA PREMSA

Avui com ahir, existeix un control monopolístic sobre els principals mitjans de comunicació; tant impresos (El Mercuri i COPESA), com en ràdio i televisió. Açò fa que la línia editorial referida a la conflictivitat social s'uniforme:

-Les demandes són "desmesurades", els estudiants són "intransigents", les propostes estan "ideologitzades", etc.

-Després, davant la impossibilitat de invisibilitzar la protesta, s'instal·la el discurs homogeneïtzador entorn a les formes correctes de mobilitzar-se: des d'allò lúdic, festiu, etc.

-I de la mateixa manera, s'enquadra el "sentit" de la manifestació: Que siga autoritzada, que es desenvolupe on les autoritats volen, que les demandes s'ajusten al que el sistema pot oferir i que s'autoregule en la seua trajectòria i desenvolupament. En conseqüència, tota manifestació que trenque amb les "formes políticament correctes d'expressar-se" és ràpidament criminalitzada.

No obstant açò, la cosa que més crida l'atenció és aquesta vertadera absència de professionalisme o rigor dels periodistes adscrits a aquestes cadenes, que no solament no desenvolupen el seu paper, sinó que es converteixen més aviat en portaveus del govern o dels patrons. A aquest efecte caldria destacar que situacions de violència "estructural", com la desigual distribució de la riquesa, l'explotació laboral, l'espoliació comercial de les grans cadenes o la usurpació i repressió a la que han sigut objecte històricament els mapuche, o no desperten l'interès periodístic o són tractades de manera burlesca. Per exemple, aquests mitjans mai han parlat en el cas de Manuel Gutiérrez d'assassinat. S'han referit al seu cas com a "la mort del jove poblador"; com si s'haguera mort en el seu llit de causes naturals. Però sí que han emfatitzat en el penediment que hauria mostrat el carabiner que el va matar. Aquestes violències estructurals són, sense cap dubte, un factor clau en el desencadenament de les violències reactives que protagonitzen els joves populars.

PREMSA EFECTIVA: DISGREGAR DE MANERA CLASSISTA I NATURALITZAR

Un altre aspecte particularment preocupant és la configuració d'un escenari d'enfrontament "horitzontal" entre els qui participen de les manifestacions populars. Sobre aquest tema crec que és necessari considerar dues situacions. D'una banda, es pot observar un important grau de

segmentació social entre els qui protesten. Efectivament, una part dels estudiants adscrits a les carreres professionals aparentment amb més eixida (medicina, enginyeries, dret, etc.), provenen d'estrats socioeconòmics més acomodats o dotats d'un major "capital cultural". Aquests estudiants universitaris quan parlen dels joves no universitaris (secundaris i subocupats), els anomenen: "sopaipillas", "lumpen", etc., reproduint, d'aquesta forma, el discurs estigmatitzador i criminalitzador del govern i els patrons. Després, enquadra en el discurs de la "manifestació políticament correcta", es poden arribar a convertir en delators (quan assenyalen als seus companys a la policia), o en agents directes de la repressió (quan detenen i lliuren a la mateixa policia a

aquests companys). Hi ha molta irresponsabilitat en el govern, en els mitjans de comunicació i fins i tot entre alguns dirigents socials, quan impel·leixen a aquestes persones a enfrontar-se amb els manifestants encaputxats. El dia de demà si s'arriba a produir un enfrontament fatal la responsabilitat política estarà entre els qui inciten al conflicte fratricida.

ORDRE I PROPIETAT

Una altra línia d'interpretació remet als dos fonaments constitutius de la societat de classe a Xile: l'ordre públic i la propietat. Si hem de reconèixer-li un mèrit a l'oligarquia primer i la burgesia després, va ser haver elevat aquests dos principis a la condició de valors naturals; aconseguir fins i tot un important nivell de transversalització social. Molts creuen, a dia d'avui, que tenen alguna cosa que perdre: un cotxe, un petit negoci, la casa. I allò meritori del sistema va ser haver instal·lat en aquest sector de la societat que l'amenaça la constitueix el "altre" desproveït o proletaritzat. D'ací sorgeix el vell i reiterat discurs feixista de la "mà dura". Qualsevol amenaça a la propietat esdevé en amenaça a l'ordre públic. En conseqüència el recurs a la repressió es valida àmpliament.

En aquest context la violència encaputxada es converteix, també, en una rebel·lió simbòlica i cultural. És la rebel·lió contra totes les formes antigues que ha assumit la subordinació; és el rebuig de l'obediència cega al patró, al polític, al policia. La persona encaputxada trenca amb tota forma de subordinació i suposa una ruptura no solament amb l'Estat i els patrons, sinó que, també, amb els que han interioritzat el discurs oficial. No obstant açò, encaputxar-se és un acte polític quan expressa la voluntat de rebel·lió enfront de les condicions estructurals de la violència (econòmica, social i política) i, d'altra banda, és un gest de desafiament enfront de la timidesa amb la qual s'ha fet política a Xile.

-Traducció per Ara o Mai.

LES NOSTRES VIDES SÍ SÓN UN NEGOCI

Una aproximació a la precarietat, la misèria i la realitat social dels nostres barris

El sistema socioeconòmic capitalista es basa en la creença de que el treball és un dret i de que amb aquest les persones de classe treballadora poden tindre total mobilitat social. És a dir, si ets una persona treballadora el sistema et compensarà i podràs aplegar a ser un gran empresari. Però aquesta creença cau quan qualsevol es dóna una volta per un barri perifèric. Es pot observar com un gran ampli sector de la societat no pot ni accedir a un treball (molt menys fer-se ric amb aquest). La situació actual és una mostra d'eixa paradoxa del sistema capitalista, on per una banda es diu que totes tenim dret al treball i per altra és impossible obtindre un treball en unes condicions mínimes com per poder dur una vida independent endavant. El sistema ens obliga al treball assalariat per poder guanyar-nos la vida, però ens nega el propi treball.

Les causes del perquè d'aquesta situació poden ser diverses i vàries, i molts han estat els autors que han teoritzat sobre la relació entre atur i marginalitat social. És possible que tinguen raó els que afirmen que tota la gent que pateix de manera estructural l'atur i la precarietat han sigut un "exèrcit de reserva" per al capitalisme. La conversió d'un sistema feudal a un capitalista va tindre un punt de partida disciplinari on, amb l'amenaça de la presó, tot el conjunt de camperols que venien del camp, així com el conjunt de persones que treballaven en diferent gremis, eren obligades a treballar en fàbriques i les que no s'adaptaven s'arriscaven a una dura reprimenda per part de lleis, policies i jutges. Amb la reconversió industrial i el pas a la societat actual, coneguda com post-industrial, les metròpolis creixien acumulant en les seues perifèries a grans

quantitats de mà d'obra barata que no podia ser absorbida i va servir com a exèrcit de reserva. Durant molts anys aquest exèrcit ha servit per poder ajustar el mercat de treball; abaratint preus, accedint a llocs de treball que ningú no vol fer, obrint nous mercats il·legals (droga, prostitució, tripijocs), etc. Un exèrcit conformat per joves, dones i migrants que ara s'està veient engeixat.

Degraden les nostres vides, per poder vendre'ns més barates.

Però amb els canvis tecnològics i la reconversió salvatge, el nombre d'expulsades és cada volta major i araconen a un creixent nombre de persones cap a un "analfabetisme funcional" que els impossibilita desenvolupar-se en una societat complexa. Fracassem en els nostres estudis, fracassem en la nostra vida laboral i sentimental, i entrem en una espiral de la qual és complex eixir. A les noves urbs una gran massa de gent és veu exclosa del mercat laboral (al créixer de manera notable la classe assalariada) i li és impossible adaptar-se als ritmes de vida que imposa la societat mercantilista. En paraules de l'advocat Olarieta Alberdi: "la incorporació tant al sistema productiu com a altres tipus de mecanismes exigeix un esforç que no tots poden realitzar. Entre els que no superen aquest sedàs s'organitza el reclutament delinqüencial, dins d'una espiral que es retro-alimenta a si mateixa [...] A determinades categories de persones se'ls veten determinats treballs pel que tenen que recloure's en uns altres en els que la marginalitat és admesa, que acaben sent treballs margi-

nals i per a marginats [...] i els que ja eren marginats resulten doblement marginats" Degraden les nostres vides, per poder vendre'ns més barates.

Actualment les llistes de l'atur estan omplint-se de persones adultes que abans havien tingut certs privilegis en l'àmbit laboral (convenis col·lectius, contractes fixes, prestacions per atur), però ara molta gent està sent abocada a esta marginalitat. La marginalitat, a més, està sent utilitzada per enfrontar a diferents sectors de la societat. Per una banda està eixa capa de mà d'obra no qualificada que aplegades a una edat queden excloses del mercat laboral, ja que gent més jove és més eficient (treballa més i protesta menys, al contrari que una persona que té que mantindre a una família), a més de la situació d'indefensió dels immigrants, que els obliga a que tinguen que vendre la seua força de treball més barata, situació aprofitada per empresaris per forçar la baixada de salaris a aquelles que tenen que treballar en negre o amb contractes temporals.

L'únic camí real per enfrontar aquesta situació és l'autoorganització dels afectats en assemblees de barri, de centres de treball, de centres d'estudi, als centres socials, als col·lectius anticapitalistes, les assemblees de joves, d'aturats, d'immigrants. Enfrontar aquesta situació passa per la construcció d'un moviment autònom que rebutge les estructures i institucions que estan provocant aquesta situació de misèria absoluta. L'únic camí real és posar-se enfront d'aquest sistema i lluitar per enderrocar-lo.

HOSPITALS O SALUT? ESCOLES O EDUCACIÓ?

El que realment està en joc en les darreres mobilitzacions en favor de la Sanitat o l'Educació Pública és el nostre lloc de treball i el perill de perdre'l perquè, avui en dia, és el treball l'única forma que tenim la majoria de poder cobrir les nostres necessitats o satisfer els nostres desitjos. Intentar mobilitzar a la resta de la població assalariada (les riques ja tenen les seves mútues privades) a partir de causar simpatia dient que som treballadores de serveis indispensables per a la societat és desviar el problema de fons. El nostre és un CONFLICTE LABORAL i es suma a tots els conflictes laborals que existeixen fruit de les relacions capitalistes. Si pensem que la nostra condició és diferent de la de les companyes que fan vaga a la indústria Alstom, caurem en el parany de separar-nos i pensar-nos que estem lluitant per coses diferents. Totes tenim por a no arribar a fi de mes, a no poder pagar el lloguer o la hipoteca, a no poder menjar més que la merda que ens ofereixen les grans superfícies, tant les que treballem a un hospital, a una cadena de muntatge, a una ambulància o repartint pizzes.

TOTES TENIM POR i acceptar-ho ens pot permetre teixir aliances i complicitats amb aquelles que pateixen amb nosaltres.

QÜESTIONANT LA SANITAT; QÜESTIONANT L'EDUCACIÓ.

Aquelles que treballem en un Hospital o en una Escola pública sabem que no són cap meravella i que disten moltíssim de la visió idíl·lica que algunes li volen donar. No ens demaneu que defensem aquestes institucions. Els Hospitals són un suport bàsic per a la indústria farmacèutica, la indústria més poderosa després de l'armamentística. En aquests centres es reproduceix la figura de la especialista per damunt de la persona que pateix la malaltia, posant la majoria de cops "parxes" pal·liatius sobre aquesta en comptes d'anar veritablement a l'arrel del problema. Quantes de nosaltres ens adonem, en la relació amb les persones malaltes, de l'alt percentatge de malalties derivades de les condicions socials? I a les Escoles? ... de veritat preteneu que defensem aquestes institucions? Les nostres filles es passen hores assegudes en una cadira, acostumant-se a la docilitat que després els demanarà la fàbrica o l'oficina, escoltant respostes a preguntes que mai han formulat, castrant la seva imaginació i la seva capacitat de sorpresa. Que no vulguem escoles no vol dir que no ens apassioni l'Educació però aquesta es dona incondicional-

ETT'S=PRECARIETAT

UNA NOVA FORMA D'ESCLAVITUD ASSALARIADA

ment, no tancant durant més de cinc hores al dia a les nostres petites. Si, hem de ser capaces de qüestionar el model de salut i el model d'educació que aquest sistema ens brinda per traçar possibles que vagin més enllà; cuidant-nos entre nosaltres abans de que apareixi cap malaltia, tenint cura de les més menudes i reconeixent que mentre estiguem subjectes al treball assalariat això serà difícil.

NOSALTRES, LES ALTRES D'ALGUNA ALTRA.

Som les treballadores, ja sigui aquelles que estem estudiant per tenir un lloc de treball, ja sigui fent cua a la porta d'una OTG, ja sigui rentant plats i cuinant cada dia, ja sigui patint per a que a la propera redada policial no se'ns emportin a un Centre d'Internament per a Extranjeros, ja sigui aixecant-nos cada dia a les 6 del matí, treballant onze mesos a l'any, cobrant 800 euros o cobrant-ne 1500... som les treballadores, és a dir, aque-

lles que en aquest sistema capitalista no podem sobreviure si no és venent la nostra força de treball – física o intel·lectual- a algú que posseeixi els mitjans per transformar la nostra força en capital, ja sigui aquest públic o privat, les desheretades aquelles que tot i ser moltes ens sentim terriblement soles... per això ja és hora de trencar amb les falses diferències que ens han separat durant tant de temps i unir-nos en una lluita contra el Capital mitjançant el Suport Mutu i la Solidaritat incondicional entre les lluites concretes, recolzant-nos, coordinant-nos, establint llaços que ens empenyin a descobrir que JUNTES HO PODEM TOT, des de les assemblees de barri o els centres de treball.

NOVES FORMES DE LLUITA.

La vaga clàssica no ens serveix a totes, moltes no tenim la possibilitat de fer vaga perquè ni tan sols tenim una feina estable o ni podem treballar legalment. Hem d'inventar noves formes de lluita. Seria molt més efectiu coordinar-nos en els nostres particulars radis d'actua-

ció. I si féssim una lluita coordinada entre les treballadores de l'Hospital Clínic i les treballadores de Telefónica? Unes facilitant baixes laborals a les altres i aquestes aprofitant el "temps lliure" per informar a més persones del que està succeint. O una vaga de treballadores de TMB on es convidés a tothom a viatjar gratuïtament. Sabem que una vaga clàssica a la Sanitat o a l'Educació no és efectiva i tan sols fa que posar-nos en contra a les demés usuàries a l'hora que sobrecarrega de feina a les companyes que fan serveis mínim, i una Vaga Salvatge, sense serveis mínims com podríem fer a qualsevol indústria suposaria, al a sanitat la mort de moltes persones. Demostrem intel·ligència col·lectiva per tombar el Capital.

Totes tenim por... i això és l'únic que realment podem perdre! ... per suport mutu per la solidaritat, contra el capitalisme!

Signat: Algunes treballadores i també usuàries de la sanitat pública. Octaveta repartida a la manifestació del 15-0 a Barcelona.

ALS CIE'S, ELS DRETS DELS INTERNS NO EXISTEIXEN

En algun moment, van perdre les seues ànimes, els seus papers, la seua dignitat i els seus drets

Fa poc més d'una setmana, vaig visitar a un company senegalès que està tancat al Centre d'Internament per a Extranjeros (CIE) d'Aluche. Després de la visita, un amic em va convidar a escriure alguna cosa sobre el que havia vist i reconec que no vaig ser capaç. Vaig arribar fins i tot a assegurar-me enfront de l'ordinador però no vaig poder anar més enllà d'un curt i directe: CIE's, NO! Les paraules no em venien.

Quan vaig arribar al CIE, ja imaginava el que m'anava a trobar però una cosa és llegir-ho, sentir-ho, o veure-ho en vídeos i un altra és corroborar-ho amb els teus propis ulls. Em van impactar moltes de les coses que vaig veure. La primera va ser que les persones que acudeixen al CIE a visitar a algú, són rebudes en una espècie de jaima cutre amb cadires de plàstic. I això per no parlar que si es pixen han d'anar a uns d'aquests banys de plàstic fastigosos dels quals posen en concerts.

El següent que em va impactar va ser que l'única cosa que volen saber és el nombre de la persona que vas a visitar. Res de noms: "Vinc a visitar al 23.300, aquí té la meua documentació". Fins a fa uns tres-cents anys, dir que els esclaus negres no tenien ànima ens ajudava a no haver de plantejar-nos si era ètic, o no tractar-los com els tractàvem. A dia d'avui, com que allò de l'ànima està passat de moda, els posem nombres. Supose que, de no tenir ànima, han passat a no tenir nom.

Qui et demana el DNI és un policia. Allí tot ho porten policies, bé, i la gent de Creu Roja que, pel mòdic preu d'uns quants centenars de milers d'euros a l'any, es converteixen en còmplices del que allí passa. Veure a la gent de Creu Roja, peus creuats sobre la taula en un dels seus despatxos, va ser una altra de les coses que em va impactar. Ara entenc les declaracions de Teresa González, presidenta de Metges del Món a Espanya, per a Canal Solidari: "Encara que l'Administració autoritze l'ingrés de Creu Roja al CIE d'Aluche, des del nostre posicionament seguim reclamant el tancament immediat i definitiu d'aquestes presons d'immigrants i considerem que el seu accés no ha de servir per desenvolupar les funcions pròpies de l'Estat, sinó per fiscalitzar les irregularitats i la violació sistemàtica de drets humans que allí es denuncien". Pel context, supose que el de "funcions pròpies de l'Estat" va ser només una errada verbal. Irrellevant, en qualsevol cas, perquè s'entén perfectament el que vol dir: CIE's, no!

Després d'una estona d'espera, la policia et fa passar a l'habitació de les visites. Has vist aquestes pel·lícules en les quals ixen presons? D'aquestes en les quals les visites tenen lloc sota vigilància policial i parlant per telèfon a través d'un cristall? Doncs això. Arribes i t'avisava un policia que obriran el cristall i podràs saludar -durant uns pocs segons, això sí- a la persona a la qual vens a visitar. Després tancaran la joiosa finestreta i hauràs de marcar, una vegada més, un nombre per poder comunicar-te. La visita pot durar fins a 30 minuts i només es pot rebre una per dia.

La petjada d'un petó en el cristall va ser testimoni de la meua visita. Algú la va deixar allí, en algun moment, hores o dies abans, potser, volent besar uns llavis inassolibles i havent de conformar-se amb besar aquest

tros de vidre que cridem cristall encara que no ho sigui. Un amic que visita els CIE des de fa temps, em va dir: "És un clàssic! La primera vegada que vaig veure la petjada d'un petó en un d'aquests cristalls em vaig quedar trencat". Així em vaig quedar jo també. Una senyora, que visitava per primera vegada al seu fill, havia decidit portar-li un pot de xampú. "Ho sento senyora", li diu el policia de torn, "si vol portar un xampú, gel, o alguna cosa així, tant el pot com el líquid han de ser transparents. I si vol passar un xampú opac al seu fill ha de portar una ampolla transparent i passar-li el contingut davant nostra". No deixe de pensar que, donades les circumstàncies, per a aquella dona, aquest pot de xampú era el més important del món. Encara intente comprendre la raó de totes aquestes mesures de seguretat. Tant és així, que més que mesures de seguretat han acabat semblant-me mesures de submissió i humiliació. Si no, no entenc que s'apliquen aquestes en centres en què es reté a persones que, literalment parlant, no han comès cap delictes.

El sùmmum del que vaig veure durant la meua visita va ser el sofriment d'una xica del Marroc i la seua parella, a qui vènia a visitar, de vint anys. Van aprofitar com van poder aquests pocs segons en que et deixen la finestra oberta per fer-se un petó que ja desbordava. Al policia de torn, el de l'ampolla de xampú, va haver de semblar-li excessiu. El policia va fer obrir la boca al jove per comprovar que la seva novia no li havia passat res. Va ser ridícul. Al policia li va donar per fer de dentista, com si busqués una càries. Com era d'esperar, al jove no li havien passat res. Almenys, res més enllà d'un desesperat et vull en forma de petó. El jove va trencar a plorar. Resulta cridaner que fins i tot a les presons està reconegut el dret a rebre visites de la teua parella en un context íntim. Aquestes coses es coneixen com a drets del pres. Als CIE, els drets dels interns no existeixen. En algun estrany moment, van perdre les seves ànimes, els seus noms, els seus papers, la seva dignitat i els seus drets. Ara sí que puc dir-ho amb fonament: CIE's, NO!

QUÈ ÉS LA BAAM? Biblioteca Anarquista Al Margen

Fa un any en entrar en la Biblioteca de l'Ateneu, els llibres caminaven alguna cosa envoltats, agraïen el bon tracte donat però no entenien la poca atenció i consideració que se'ls tenia, precisament en un Ateneu Anarquista! Un grup de gent decidim reunir-nos amb ells, atendre les seues queixes i seguir les seues recomanacions. Després de mesos de treball "tècnic" conjunt, per fi, la Biblioteca de l'Ateneu es refundava obrint per vegada primera les seues portes el passat 5 d'octubre de 2010 sota el nom de Biblioteca Anarquista "Al Margen". Es va acordar amb els llibres el següent:

- Que la tal Biblioteca serà d'ara endavant de caire antiautoritari
- Que obrirà les seues portes tots els dimarts en horari de 18 a 21 hores a fi que els llibres puguem donar-se a conèixer i oferir les seues bondats i coneixements alliberadors.
- Que a més de Biblioteca comptarà amb una hemeroteca subscripta a una vintena de periòdics anarquistes i revistes de pensament crític
- Que a més de Biblioteca comptarà amb una videoteca amb un centenar de pel·lícules i documentals.
- Que l'últim dimarts de cada mes, triat entre els seus companys, un d'aquests documentals, a les 9 de la nit després d'un sopar de faixa s'exhibirà davant qui decidisca contemplar-li
- Que tots els mesos es publicarà la Fulla de la Biblioteca: espai per a la lectura conscient
- Que en el futur més recent fins al punt d'estar ja en construcció es crearà la Xarxa de Biblioteques Socials de València, que aglutinarà les Biblioteques de diferents espais autogestionats de la ciutat.
- Que la nostra no és una Biblioteca com les altres, doncs en la nostra s'escolta música, es pot berenar, es pot un connectar a Internet, en la nostra està prohibit el silenci, en la nostra s'ha de cridar als quatre vents quant s'aprèn i alliberar de seguida quant s'ha après i sobretot que quan diem nostra, estàs tu també, lectora, inclòsa
- Que l'objecte d'aquesta Biblioteca és la difusió d'un esperit i pensament crític amb la realitat al fet que ens enfrontem cada dia
- Que aquesta Biblioteca és també propaganda pel fet i cerca que la resta de les nostres accions del dia a dia també ho siguen en una recerca incansable per l'anarquia
- En fi benivolguda lectora, en el què coincideixen tots els llibres de la nostra Biblioteca és que són d'ànim viatger i de tarannà obert, poc donats a la soletat. Si t'animes a traure'ls de passeig, més enllà de les portes de l'Ateneu et recompensaren per sempre amb un bonic record i una peça més del puzzle inacabat de l'anarquia i la llibertat. T'esperem.

PER LA DESPATOLOGITZACIÓ DE LES IDENTITATS TRANS

Actualment la transsexualitat es considera un "trastorn d'identitat sexual", patologia mental classificada en el CIE-10 (Classificació Internacional de Malalties de l'Organització Mundial de la Salut) i en el DSM-IV-R (Manual Diagnòstic i Estadístic de Malalties Mentals de l'Associació de Psiquiatria Nord-americana). Aquestes classificacions són les que guien als i les psiquiatres de tot el món a l'hora d'establir els seus diagnòstics. En elles es comet un error poc casual: la confusió dels efectes de la transfobia amb els de la transsexualitat. S'oculta la violència social que s'exerceix sobre els qui no s'adeqüen a les normes de gènere. D'aquesta manera, s'ignora activament que el problema no és la identitat de gènere, és la transfobia.

La nostra demanda és clara:

- Exigim la retirada de la transsexualitat dels manuals de malalties mentals (*DSM-TR-IV i *CIE-10).

- Reivindiquem el dret a canviar el nostre nom i sexe en els documents oficials sense haver de passar per cap avaluació mèdica ni psicològica. I afegim que penssem, fermament, que l'Estat no deuria tenir cap competència sobre els nostres noms, els nostres cossos i les nostres identitats.

- Fem nostres les paraules del moviment feminista en la lluita pel dret a l'avortament i el dret al propi cos: reivindiquem el nostre dret a decidir lliurement si volem o no modificar els nostres cossos i poder dur a terme la nostra elecció sense impediments burocràtics, polítics ni econòmics, així com fora de qualsevol tipus de coerció mèdica. Volem que els sistemes sanitaris es posicionen enfront del trastorn d'identitat sexual, reconeixent la transfobia actual que sosté la seua classificació, i replantegen el seu programa d'atenció sanitària a la transsexualitat fent de l'avaluació psi-

quiàtrica una pas innecessari i de l'acompanyament psicoteràutic una opció voluntària.

- Exigim també el cessament de les operacions a recentment nascudes intersex.

- Denunciem l'extrema vulnerabilitat i les dificultats en l'accés al mercat laboral del col·lectiu trans. Exigim que es garantisca l'accés al món laboral i l'engegada de polítiques específiques per a acabar amb la marginació i la discriminació del nostre col·lectiu. Exigim, a més, condicions de salut i seguretat en el desenvolupament del treball sexual i la fi del setge policial a aquestes persones, així com del tràfic sexual.

- Aquesta situació de vulnerabilitat s'accentua en el cas de les persones trans immigrades. Exigim que es garantisca l'accés al món laboral i l'engegada de polítiques específiques per a acabar amb la marginació i la discriminació del nostre col·lectiu. Exigim, a més, condicions de salut i seguretat en el desenvolupament del treball sexual i la fi del setge policial a aquestes persones, així com del tràfic sexual. Aquesta situació de vulnerabilitat s'accentua en el cas de les persones trans immigrades, que arriben al nostre país fugint de situacions d'extrema violència. Exigim la concessió immedi-

ata d'asil polític en aquests casos alhora que reivindiquem la plena equiparació de drets de les persones migrants. Denunciem els efectes de la política d'estrangeria actual sobre els sectors socialment més vulnerables.

- Al mateix temps que cridem que no som víctimes sinó éssers actius i amb capacitat de decisió sobre la nostra pròpia identitat, volem recordar també totes les agressions, assassinats i també els suïcidis de les persones trans a causa de la transfobia. Assenyalem al sistema com a culpable d'aquestes violències. El silenci és complicitat.

Finalitzem evidenciant l'extrema rigidesa amb la qual s'imposa el binomi home/dona, com a opció única i exclouent, binomi que és construït i pot ser qüestionat. La nostra sola existència demostra la falsedat d'aquests pols oposats i assenjala cap a una realitat plural i diversa. Diversitat que, avui, dignifiquem.

Quan la medicina i l'Estat ens defineixen com trastornades posen en evidència que les nostres identitats, les nostres vides, trastornen el seu sistema. Per açò diem que la malaltia no està en nosaltres sinó en el binarisme de gènere.

Anunciem que la Xarxa Internacional per la Despatologització de les Identitats Trans sorgeix per a consolidar una coordinació mundial entorn d'un primer objectiu: la descatalogació de la transsexualitat del DSM l'any 2013. Un primer pas per la diversitat, un primer colp a la transfobia.

Per la diversitat dels nostres cossos i les nostres identitats! La transfobia ens emmalalteix!

www.stp2012.info

Octaveta repartida a la concentració del "Octubre Trans" (València)

**LAS IDENTIDADES
TRANS NO SON UNA
ENFERMEDAD**

www.stp2012.info

ALTRA PERSPECTIVA DEL 15-O

El passat 15 d'Octubre *Democracia Real Ya* (DRY) i/o el 15-M, van convocar una mobilització arreu de l'Estat espanyol i a altres ciutats del món. Davant l'actual crisi econòmica, molta gent s'ha vist exclosa de la mentida del somni capitalista, quedant-se a l'atur, sense casa, i amb una perspectiva bastant negra del seu futur. Els grups convocants plantegen en el seu discurs unes demandes generals, que únicament pretenen reintegrar a totes aquelles persones, que en aquest moment s'han vist excloses d'aquest sistema.

Front a aquestes demandes, gent diversa d'arreu de tot l'Estat, pensem que la lluita s'ha de plantejar des d'un enfocament anticapitalista i autònom, que no defensi la continuïtat amb aquest sistema si no que plantege una ruptura total. És evident que el sistema és l'únic culpable i per això l'única forma d'aconseguir plena autonomia i llibertat és trencar amb ell.

Hem volgut fer un recull d'opinions i reflexions extretes dels diferents textos que van ser repartits durant les manifestacions del 15-O a l'Estat Espanyol.

EL CAPITALISME NO ES REFORMA, ES DESTRUEIX (ASTÚRIES)

Enfront d'aquesta perspectiva tot un seguit d'ideologies i organitzacions actuen en el si de la nostra classe amb l'objectiu -conscient o inconscient- de neutralitzar tota temptativa de transformació social(...) La nostra lluita no és contra els excessos del capitalisme, sinó contra el capitalisme. Aquest no es reforma, es destrueix. El reformisme no s'eludeix, es combat.

GRÈCIA: DOS DIES DE VAGA, DOS DIES DE LLUITA

BREU CRÒNICA SOBRE LA VAGA GENERAL DEL 19 I 20 D'OCTUBRE

El 19 i 20 d'octubre la classe treballadora grega estava convocada a lluitar durant dos dies de vaga general. La convocatòria aplegava coincidint amb la aprovació de noves retallades socials per part del govern, en mans del PASOK*, i en un moment on el conflicte social està aplegant a convertir-se en una revolta social on les assemblees populars de barri, els nombrosos col·lectiu llibertaris, les assemblees d'estudiants en lluita i els sindicats de base han declarat la guerra a un sistema que els ofega.

Durant aquests dos dies de lluita la realitat s'ha tornat encara més dura, els sindicats i partits de l'esquerra institucional s'han vist, de nou, superats per una ràbia popular amb una capacitat autoorganitzativa, pròpia de revolucions, que feia perillar la seua posició d'únics interlocutors vàlids. I el feixistes que amb la seua demagògia antiimmigració han volgut participar a les protestes han sigut atacats i expulsats.

La impotència de l'esquerra institucional es materialitzà amb els atacs violents per part de sindicalistes del PAME i militants del KKE** als i les manifestants

PER QUÈ BLOC CRÍTIC? (A CORUNHA)

Doncs perquè no pensem que el problema estiga en que els banquers roben més ara que abans, sinó en la pròpia existència de ells mateixa, doncs no és que la banca faça trampes, la trampa és que la banca sempre guanya. (...)Tampoc creiem que la "dación en pago" siga la solució a res, doncs el dret a un habitatge hauria d'estar per damunt del dret de les especuladores a acumular muntanyes i muntanyes de diners.(...)Tampoc creiem que respectant les lleis es puga canviar res doncs aquestes lleis existeixen exclusivament per a impedir que el sistema i els seus privilegis es vegin alterats: les formes de protesta permeses són la manera de no aconseguir res.

ABSTENCIÓ ACTIVA, PER L'EXTENSIÓ DE LA REVOLTA! (MADRID)

No demanem res a aquest sistema basat en la corrupció i la injustícia, no volem reformar-lo perquè la dominació i l'explotació siguin més suportables.(...) Si ens desnonen per impagament, recuperem la nostra casa okupant-la. Si es tanca una empresa i s'acomiada a les treballadores, okupem-la i gestionem-la de forma assembleària i horitzontal. Si hi ha batudes racistes en el barri, avisem a les veïnes i expulsem a la policia del barris. Si en les escoles i Universitats estatals s'adoctrina i ensenya a ser submises a les xiquetes, col·lectivitzem l'educació i que no existisquen especialistes, creant llibreries autogestionades, Centres Socials Antiautoritaris, biblioteques socials, distribuïdores anticapitalistes, jornades de tot tipus, debats...

Hem d'organitzar-nos i plantar-los cara a els qui es creuen que són els nostres amos, perquè s'ha demostrat que la lluita és l'única forma d'aconseguir millorar les condicions de vida.

ELS NOSTRES SOMNIS NO CABEN A LES SEUES URNES! (VALÈNCIA)

Hem de demostrar el nostre paper actiu i ser conscients de que les assemblees no són un lobby ciutadà per pressionar a governants i capitalistes sinó el nucli d'un contrapoder fet des de baix i per als de baix. A més a més des d'aquestes, cal coordinar les diferents lluites parcials per poder tindre una perspectiva global, teixint així, una resistència col·lectiva que planteja cara i s'enfronta als culpables de la nostra situació. (...) Les nostres condicions de vida van a seguir empitjorant i tenim que ser conscients de que només nosaltres podem resistir a tantes agressions, que només tendint cap a l'assemblearisme i l'autogestió podem superar el capitalisme i reprendre el control de les nostres vides. Perquè el poder no va a cedir els seus beneficis tenim que seguir lluitant de manera col·lectiva i decisiva.

DE LA INDIGNACIÓ A L'ACCIÓ (BCN)

Hi ha alguna cosa que no funciona, que no és lògica. Potser el que no és lògic és que existeixin empresaris, que existeixin bancs. Potser el problema és que demanem a aquells qui ens trepitgen, en comptes d'enderrocar-los, que ens veiem incapacitats de dirigir les nostres pròpies vides. Parlem de drets que els amos ens concedeixen o no, en comptes de les necessitats vitals que hem de posseir.(...)La llibertat no es demana, es pren. Es pren mitjançant l'autoorganització. Hem començat a funcionar al marge de les institucions que representen l'Estat, sense intermediaris, fent patent que no ens representen ni els necessitem. (...) Ens organitzem nosaltres mateixes i no deixem que decideixin per nosaltres; responem col·lectivament a les agressions per part del poder, aquells qui exerceixen la violència quotidiana contra nosaltres i la legítima amb la fal·làcia del "bé comú". Les retallades no són pel "bé comú", retallen on no els hi fa mal; ells no perden res, nosaltres ho perdem tot. Per això, només ens falta perdre la por del tot.(...) Dialogar amb aquell qui t'apunta amb una pistola no és diàleg, no s'està en igualtat de condicions, per tant, és sotme-tre's.

Per l'autoorganització, per la solidaritat, per l'acció directa, per nosaltres mateixes.

tants que van resistir de manera exemplar, tant als atacs com a la repressió policial.

La primera jornada de lluita va desbordar a la policia que protegia el Parlament, amb durs enfrontaments a les portes d'aquest. A més a més, llargues marxes van recórrer tota Grècia plasmant la ràbia de manera directa contra els culpables de la crisi i la misèria. A pesar de la repressió policial les plaçes i els carrers estaven plenes de gent que resistia, tant enfrontant-se amb la policia com de manera pacífica. A pesar de que el conflicte es donà majoritàriament als carrers a algunes presons gregues hi hagueren motins amb motiu de la vaga general.

El segon dia va ser el més dur. El KKE no podia tornar a permetre veure's superat, el bloqueig al Parlament també va en contra dels seus privilegis, ja que fa temps que acceptaren entrar en el joc duent a terme una estratègia electoralista, com fa també temps que la població considera il·legítimes aquestes institucions per ser el braç polític del capitalisme. Per tant, animaren a les seues bases a fer un gran cordó rodejant l'edifici i a reprimir, al més pur estil antidisturbis, si la manifestació tractava d'accedir a aquest.

La tensió finalment va esclatar i una gran batalla campal es va donar a la Plaça Sintagma, símbol de la

revolta grega. Un sindicalista va morir a causa dels gasos lacrimògens llançats per la policia i de la tensió pels disturbis. El KKE va demostrar una irresponsabilitat total al animar a les seues militants a reprimir a la resta de manifestants, provocant que la violència es duiguera per davant la vida d'un treballador i utilitzant la mort d'aquest per tal d'arrapar alguns vots. Finalment la policia va intervindre per a que la multitud cabrejada no entrara a la plaça de nou. Durant tota la nit hi hagueren enfrontaments i batudes policials, sobretot prop dels barris populars com Exarchia. Tant el moviment "No Pago", com l'Assemblea Popular de Syntagma s'han posicionat en contra de l'actitud del partit. També ho han fet diferents assemblees de base, on el moviment anarquista té força presència. La resposta per part d'aquelles que participaren a les protestes ha sigut ràpida i la nit de després dels fets varies seus del KKE i el PASOK van ser atacades, algunes, inclús, incendiades. La revolta comença a consolidar-se, deixant de banda a aquelles que han demostrat estar amb els interessos de polítics, empresaris i banquers.

*Partit socialdemòcrata en la línia del PSOE

**El PAME és un sindicat de tendència socialdemòcrata en la línia de CCOO-UGT, i el KKE és el partit que "el dirigeix" amb una implantació i pràctiques paregudes a IU però amb una retòrica més obrerista, donades les característiques socials de Grècia.

QUAN LA VIOLÈNCIA VE DE DALT

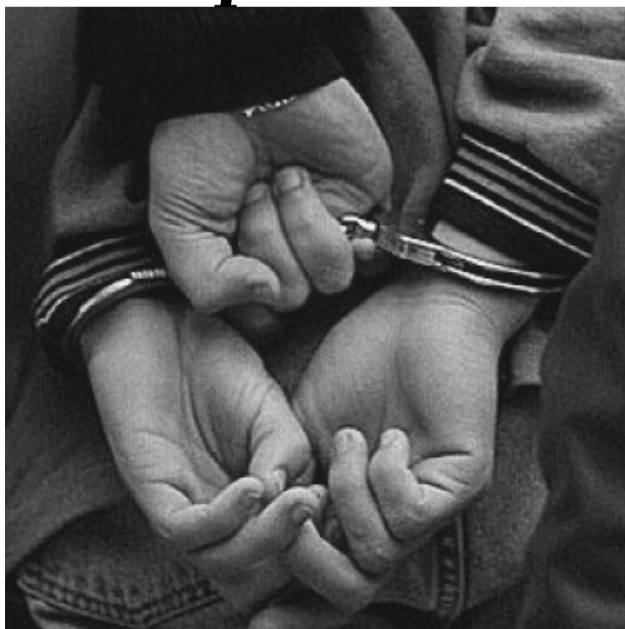
Últims casos de represió a l'Estat espanyol

El passat 15 de setembre aplegava una notícia que colpejava amb duresa a totes aquelles persones que participen en col·lectius llibertaris. Tamara, jove militant anarquista i anticarcelària era castigada per l'estat a 8 anys de presó per mostrar solidaritat amb Amadeu Casellas. En el context en que Tamara va realitzar l'acció Amadeu Casellas, pres des dels anys 80, havia realitzat varies vagues de fam per la seua llibertat. Davant la situació de incertesa i perill de mort Tamara envia un paquet que simula ser una bomba a Albert Boadella, encarregat d'institucions penitenciàries i últim responsable de la situació d'Amadeu. Als pocs dies la jove va ser detinguda i empresonada de manera preventiva. El darrer 15 de setembre, i sabent que la fiscalia demanava 16 anys de presó pels fets, Tamara accepta la condemna de 8 anys de presó a canvi de no anar a judici. Al conèixer la notícia diferents grups anònims van reivindicar accions arreu de l'Estat espanyol en solidaritat amb Tamara.

Junt al cas de Tamara trobem varis casos de represió per part de l'Estat. A Madrid va ser detingut un altre jove anarquista acusat de diferents sabotatges en el últim any i que actualment es troba en presó preventiva. Per altra banda, a Barcelona va haver-hi una gran batuda policial on van ser detingudes les persones identificades al bloqueig de Parlament. Les detencions es materialitzen ara després de que TOTS els partits polítics amb representació en el Parlament català denunciaren els fets. Els Mossos d'Esquadra i el govern català ha mostrat la seua cara més repressora al detenir, inclús, a gent que estava dins de la cafeteria de jutjats. La bona notícia ha estat la resposta per part de la gent que va participar aquell dia, "Jo també estava al Parlament" és el nom de la campanya que reivindica el bloqueig i avisa de que no serà el primer.

L'Estat, amb aquests casos de represió, passa a l'acció preventiva sabent que aquesta tardor i any pròxim els conflictes socials s'accentuaran i avisa d'aquesta manera de que la dissidència i l'acció política que s'escape del seu control va a ser perseguida.

*Sense justícia
no hi haurà
pau!*

ROMA, LA RÀBLIA PREN ELS CARRERS

El 15-0 a Roma vora 200.000 persones van prendre els carrers en el context de mobilitzacions internacionals del mateix dia. A Roma es van trobar diferents sectors de la societat i moviments anticapitalistes però amb objectius molt diferents.

Des del començament de la manifestació al voltant d'un miler de persones darrere de la pancarta "No demanem el futur, prenem el present" van començar a realitzar accions durant el recorregut (saquejos de grans comerços, incendi de cotxes de luxe, etc.) Quan la marxa aplegà al Coliseu va començar la tensió entre militants de l'esquerra institucional i els milers de joves que havien estat manifestant-se de manera contundent.

Els enfrontaments generalitzats amb la policia van començar quan la manifestació es dirigia cap a la Plaça Sant Giovanni, plaça prevista per a la destinació de la

marxa. En aquest moment la policia va atacar i va dividir la protesta en dues parts, fet que va resultar en enfrontaments. Moltes de les manifestants, fins el moment pacífiques, es van unir a les joves. Finalment milers de persones van començar a respondre als cossos repressius, que ens ocasions van tindre que retrocedir al veure's superats per la resistència de les manifestants que acabaren cremant una furgoneta policial.

Davant aquests fets el govern i la premsa italiana han decidit focalitzar la repressió en el moviment anarquista obviant, de manera intencionada, que els disturbis van ser l'expressió de ràbia i impotència de moltes persones que estan patint la situació de misèria actual. Fins el tancament d'aquesta edició havien sigut registrats varis locals anarquistes i detingudes varies persones. Per més informació es poden consultar les planes web:

- roma.indymedia.org
- infoaut.org
- informa-azione.org
- culmine.noblogs.com
- contrainfo.espiv.net

BOICOT A TRIODOS BANK

Un banc gens ètic amb la infància

La Fundació O'Belén és una organització suposadament "sense ànim de lucre" creada a la fi dels 90 per un grup de polítics i empresaris que pretenien aprofitar la privatització dels serveis socials que començava en aquell moment. Les pràctiques inhumanes i degradants que s'empren en els centres de menors d'O'Belén han botat a la llum pública en nombroses ocasions, especialment arran d'un informe presentat al Defensor del Poble l'any 2009 en el que es qualificaven algunes de les cel·les de càstig emprades amb els xiquets com "medievals" i es posaven sobre la taula actes de violència física, medicació forçosa i fins i tot nous intents de suïcidi que se sumaven a les morts ja conegudes. Posteriorment, Amnistia Internacional feia públic l'informe "Si torne, em mate" en el qual es documentaven testimonis de maltractament infantil i violacions dels drets humans comeses també en centres de l'entramat O'Belén. Arran de totes aquestes informacions, diverses comunitats autònomes van cancel·lar els seus contractes amb O'Belén, que va haver de tancar tres dels seus centres, va perdre un terreny que se li anava a cedir en la Regió de Múrcia i va deixar de rebre suport econòmic de IberCaja. No obstant açò, l'entitat continua funcionant perquè nous polítics li adjudiquen contractes i entitats financeres amb menys escrúpols que IberCaja li donen suport. Si eres client de Triodos, et demanem que no formes part d'aqueixos suports.

LA CAMPANYA

El passat mes de juny, un col·lectiu anònim va llançar la campanya "Boicot a Triodos, un banc gens ètic amb la infància". Aquest col·lectiu destapava que Triodos finança a O'Belén. Es convidava a prendre tot tipus de mesures per a pressionar al banc i es fa una crida perquè Triodos complisca els criteris d'exclusió amb els quals ven als seus clients comptes de "banca ètica". La campanya documenta la relació econòmica entre l'entramat O'Belén i Triodos, a més d'assenyalar aquelles resolucions i acords internacionals que incompleix la fundació, així com els suïcidis i denúncies per maltractaments que es produeixen en el seu interior. Nosaltres agreguem que O'Belén va ser la primera entitat de reclusió de persones espanyola a recolzar públicament al govern colpista d'Hondures, comproment-se a obrir en aquell país centres per a internar xiquets i xiquetes hondurenys d'acord amb els militars, polítics i empresaris que van protagonitzar el colp d'Estat.

La resposta a esperar per part d'un banc que ven els seus criteris d'inversió com a "respectuosos amb els drets humans" i que afirma no lliurar els estalvis dels seus clients a empreses que col·laboren amb governs colpistes haguera d'haver sigut una rectificació immediata, però no ha sigut així. Gràcies a campanyes similars s'ha aconseguit que IberCaja, CAM i Cajas de Pensiones deixaren de donar suport a O'Belén; ara és el moment que Triodos també deixi de finançar-los, encara que haja de ser no per voluntat dels seus executius, sinó per la pressió social.

- <http://boicotatriodosbank.blogspot.com/>
- <http://www.centrosdemenores.com>

CONTRA ELS MALTRACTAMENTS, CONTRA LES PRESONS

Els metges, els vigilants, els psicòlegs, els psiquiatres, les diferents administracions penitenciàries parlen de rehabilitació però, ¿com pot "rehabilitar-se" un individu que, per la força, ha sigut privat de la pròpia llibertat personal i quan a l'interior de les presons estan vigents normes que neguen al pres la pròpia dignitat? Humiliants registres personals, destrucció de les nostres cel·les durant els registres fets per a garantir una convivència tranquil·la dins de la presó, continus trasllats per a fer que ningú es cree un ambient propi, socialitze amb altres presos... I després insensats reglaments que amb una forta il·lògica voldrien garantir l'ordre interior de les diferents presons. Criden tractament de reeducació a més de 20 hores al dia tancats en la cel·la sense fer res... on la vida del pres està sobrecarregada de provocacions contínues i de tensions que amb freqüència desemboquen en les autolesions i en qualsevol moment (i açò les diferents administracions ho saben molt bé) poden explotar en mil altres formes de violència, violència que naix i s'alimenta de tals condicions de reclusió.

Extret d'un article del pres sard Federico Pais

"La tortura és un conjunt de pràctiques físico-psíquiques violentes contra l'ésser humà, perpetrades per agents de l'Estat,quina aplicació última, aconseguida mitjançant l'aplicació del terror (la tècnica), és tractar d'aconseguir del cos martiritzat que la pateix, la submissió absoluta a la que els torturadors decideixen que "deuen ser", "dir", "pensar" els torturats."

L'1 d'octubre començà de manera coordinada en diferents presons de l'Estat espanyol, la lluita de les persones preses contra les tortures i els maltractaments als que es veuen diàriament sotmeses.

Són més de mig centenar les persones, de moment, que repartides per aquestes presons protagonitzen tots els primers dies de cada mes, un dejuni i es dirigeixen mitjançant escrits a diferents organismes denunciant aquesta pràctica, donat que són principalment ells els responsables de la persistència de la tortura/mort en les presons espanyoles, al igual que jutges, fiscals, cossos de seguretat de l'Estat i sobretot, els funcionaris de presons.

Ja han començat amb els dejunis, hi ha qui els realitza setmanalment. I per a moltes, les represàlies no s'han fet esperar. Ja s'han practicat des d'escorcollaments, intervencions de correspondència, trasllats de presó, fins a aïllaments i intimidacions entre d'altres.

Imperiosa és la necessitat de sumar-se a la lluita, tant des de les presons com als carrers. El recolzament que es done des d'aquesta banda del mur és imprescindible per a que els crits de les persones preses no caiguen en el silenci. Per això us animem a estar pendents de les pròximes convocatòries que es llancen amb aquesta finalitat.

Per a més info: abajolosmurxs.blogspot.com, infopunt-vlc.blogspot.com, boletintokata.wordpress.com

- Extret de abajolosmurxs.blogspot.com. Traduït i modificat, per Ara o Mai.

PRESÓ = TORTURA

Primer cicle de xerrades-debat sobre les tortures i els maltractaments en les presons.
Un dissabte al mes, a les 18:00h en el Arte&Facto, València.

OCTUBRE, 29

- La presó com a maltracte i els maltractaments en la presó.
A càrrec d'un membre de Salhaketa Bizkaia.

NOVEMBRE, 26

- Macropresons, espais per a torturar.
A càrrec del grup Autodefensa de Gasteiz.

- F.I.E.S., règim de tortura.

A càrrec d'un participant en la lluita contra el F.I.E.S.

DESEMBRE, 17

- Tortures i morts baix custòdia, com es construeix la impunitat.
A càrrec de Jorge del Cura, membre de la Coordinadora para la Prevención y Denuncia de la Tortura.

GENER, 28

- Què està passant als centres de menors?
A càrrec de Santi, psicòleg participant en la lluita contra els centres de menors.

Arte&Facto
C/Pie de la Cruz nº8,
(El Carme)
València

Per a més informació:
www.boletintokata.wordpress.com
www.infopunt-vlc.blogspot.com
Contacte:
contralosmaltratoosenprision@gmail.com

CÁRCEL = TORTURA

Los mecanismos con los que el estado nos reprime son innumerables, pero la cárcel representa la herramienta más dura con la que el sistema nos castiga.

La prisión supone maltrato en sus diferentes ámbitos y, por lo tanto, en su totalidad. No solo nos referimos a la forma más ruda y directa, la agresión física. La dispersión, el aislamiento, la desasistencia sanitaria y jurídica, la medicación forzosa, las condenas de más de treinta años, pero también las condiciones del encarcelamiento voluntario, el llamado tratamiento penitenciario, los grados, los módulos de respeto, las UTEs, los permisos de salida, el control telemático, las libertades condicionales, etc. son formas de tortura encubierta, el hecho mismo de estar encerrado en contra de tu voluntad es tortura.

Son muchos los presos de todo el estado los que ya están realizando huelgas de hambre y de patio, acompañadas de otras acciones, además de enviar escritos de "denuncia" a los organismos que encubren la cruda realidad penitenciaria (Defensor del Pueblo, Tribunal de Estrasburgo, etc), aunque la convocatoria común es de un ayuno cada primer día de mes, empezando en Octubre.

**¡SOLIDARIDAD CON
NUESTRXS COMPAÑERXS
EN LUCHA!**

NO A L'ALTA TENSIÓ

Tot i que moltes de nosaltres ja coneixem el conflicte que ha sorgit amb Iberdrola i la nova línia d'Alta Tensió, ens agradaria que ens explicares en què consisteix més concretament aquest projecte, i quina és la zona que queda afectada.

Parlant breument sobre aquest projecte dir que al voltant d'uns 5 anys enrere es presentà a l'Ajuntament d'Ontinyent i aquest va al·legar en contra. Més tard i fins ara, sempre s'han presentat informes desfavorables, inclús el grup compromís ho va intentar dur a Les Corts sense massa èxit.

Bàsicament el projecte consisteix en una línia d'alta tensió formada per 37 torres que travessa els termes d'Albaida, Benissoda, Agullent i Ontinyent i que pel que diu a l'estudi d'impacte ambiental (fet abans de l'incendi), aquesta va destinada a enllaçar amb la subestació de Xixona, per després anar a Alacant i posteriorment alimentar les línies saturades de la costa.

Si més no, és curiós que es produïra un incendi al 2010 just per aquesta zona. Creieu que aquest pot tindre alguna mena de relació amb el projecte de la Línia d'Alta Tensió?

Fins aquest moment la gent del poble no es va assabentar de la magnitud d'aquest projecte i a més, en aquell moment no hi era el factor de la serra cremada, de manera que no ha sigut fins una mica abans i després de l'incendi fins que la gent no va esclatar en contra d'aquest projecte.

De tota manera i malauradament, la relació entre foc i interessos econòmics sol ser directament proporcional, tot i que mai es pot demostrar amb proves de pes si hi ha una ràbia generalitzada, no només pel fet que s'hagi cremat la serra i de seguida s'hagin iniciat les obres, sinó que a més Iberdrola compta amb el suport de la Generalitat Valenciana, la qual ha més ha vetat als últims dies la llei dels 30 anys, amb la que no es podia construir després d'un foc. Estem per tant, davant d'una perversió enorme pel que fa al foc i als negocis amb una combinació explosiva que aglutina Conselleria, el foc i multinacionals com Iberdrola.

De manera que quan parlem de foc mai podem establir una relació directa de causa-efecte si tenim en compte les proves però si ho farem si tenim en compte els fets.

Des de quan van començar les obres i en què estan consistint, és a dir, quines conseqüències tindran aquestes sobre el territori des d'un punt de vista ecològic i social?

Les obres van començar abans de l'estiu amb un nombre xicotet de treballadors, ara i després d'assaben-

tar-se que el jutge no paraitzarà les obres i a l'espera del judici, Iberdrola treballa amb tres subcontractes diferents i a tota velocitat per tal de tenir-les acabades quan arribe el judici.

Les conseqüències sobre el territori són ben clares, després d'un foc el terreny és molt fràgil i la seva recuperació delicada, si tenim en compte que aquestes serres han sigut cremades en diferents ocasions i ara han de suportar les destrosses de les màquines estarem parlant de danys irreversibles, a més, una vegada les torres alçades el paisatge serà alterat per sempre i amb açò la vida de les aus.

Pel que fa a l'aspecte social, aquest paratge és un lloc ben emblemàtic per a la gent dels pobles que allí vivim. Tothom alguna vegada ha muntat a aquestes serres per passejar, anar en bici, buscar bolets o qualsevol activitat relacionada amb la natura. De manera que si aquestes obres es duen finalment a terme l'aspecte serà vertaderament lamentable i digne de no ser visitat ni freqüentat per gaudir del temps lliure. A més, hem de tenir en compte que aquesta línia passa per dins i pels voltants de diferents habitatges, que encara que la majoria il·legals aquestos no han sigut consultats ni tinguts en compte. De manera que estem parlant d'una autèntica imposició en benefici d'Iberdrola i no d'interès general com diu Conselleria.

Com va sorgir la plataforma contra l'alta tensió? A quins col·lectius aglutina?

La plataforma va sorgir davant la impotència de veure el foc arrasar tot el terme i com després s'han llençat a la carrera diferents empreses, entre elles Iberdrola per tal de traure benefici de la desgràcia dels altres. Concretament ens vam unir la majoria de col·lectius i associacions d'Ontinyent, vinculades a la natura o a la cultura però que ara defensem un objectiu comú, la defensa del territori d'especuladors i empreses sense escrúpols. Els col·lectius que hi formem la plataforma som: Colla Ecologista l'Arrel, la coordinadora ecologista de la Vall d'Albaida (CEVA) i altres col·lectius locals i comarcals com Joves Meruts, Acció Cultural, Comboi Solidari, Ateneu l'estació d'Albaida i un infinit de col·laboradors.

I quines respostes i accions han estat donant-se al llarg d'aquest any per intentar parar aquest projecte? Heu tingut algun tipus de repressió? En què ha consistit?

Les accions han sigut molt diverses i per totes les vies possibles. Per una banda hem estat pujant a les obres per tal de protestar i aturar-les encara que fos momentàniament. Hem fet manifestacions, jornades, sopars i un munt d'activitats d'informació i sensibilització.

A banda els advocats i col·laboradors han posat un

recurs administratiu, el qual encara està pendent de judici. Són moltes les hores dedicades i molts els esforços realitzats per intentar moure i sensibilitzar a les poblacions però també han sigut molts els moments de tensió i les situacions absurdes de repressió realitzades per la guàrdia civil. La més desmesurada i desagradable fou la detenció de 3 persones a les que van ser tancades i aïllades durant 26 hores a les casernes de Canals i Xàtiva, acusades d'uns suposats danys, tot açò sense tenir proves ni fets que ho evidenciaren. Tot un exemple de repressió policial dictada per persones influents d'Iberdrola que controlen bé als polítics com Alfons Rus entre altres.

A àmbit estatal, existeixen actualment altres conflictes semblants? podries resumir com estan sent les seues respostes?

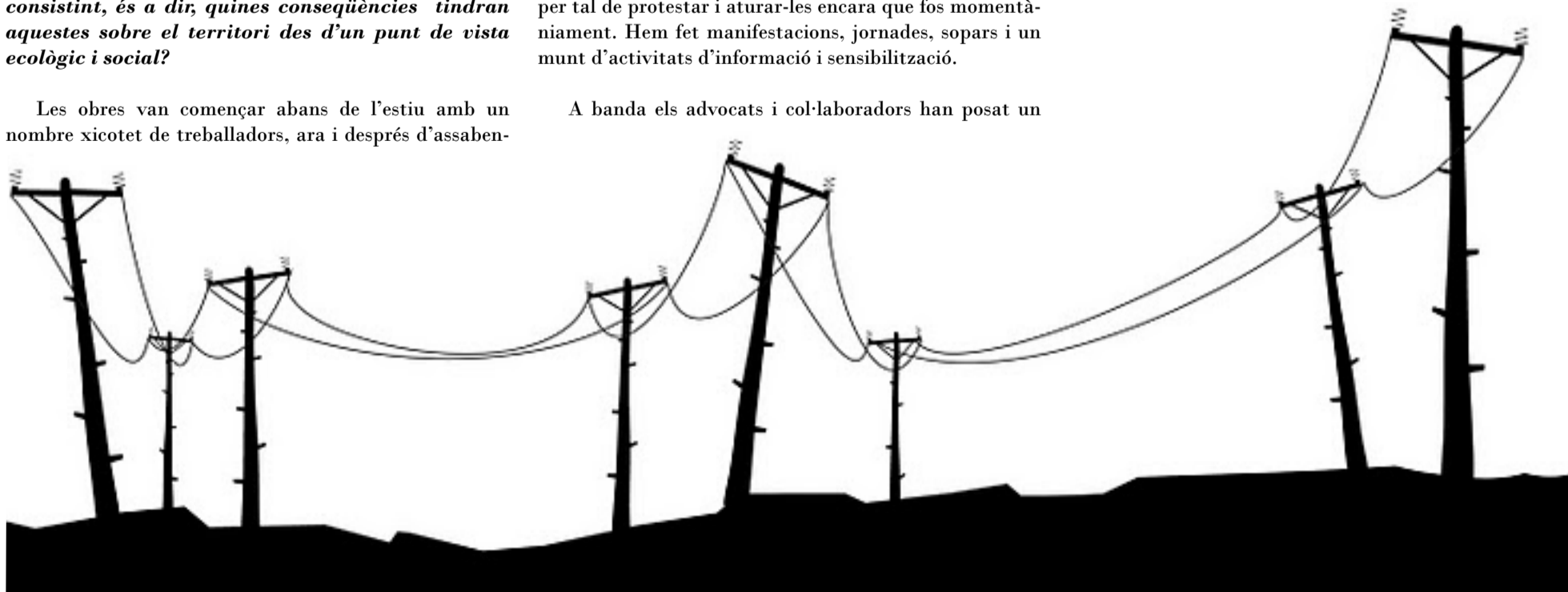
Bé, a l'àmbit estatal es repeteixen les situacions viscudes a la Vall d'Albaida, projectes imposats i persones silenciades. Davant del creixement imperialista d'empreses ben assentades a tot l'Estat i que controlen molt bé tant als polítics com a la guàrdia civil. No és estrany llegir a Internet com grups de gent que s'oposen a projectes d'alta tensió són reprimits i assetjats de la mateixa manera, exactament igual que ens han assetjat a nosaltres. Concretament recorde un cas d'una altra plataforma en contra d'una línia d'alta tensió que deia al seu blog: "estábamos en una marcha pacífica y la guardia civil identificó a todos y denunció al de la gaita i al del tambor entre otros"

Sembla que els guàrdia civils han anat tots plegats a la mateixa acadèmia. És evident que un model de vida com aquest no té en compte a ningú, només als que participen amb el negoci econòmicament i políticament, la resta hi ha instruments suficients per silenciar-los i reprimir-los.

Quina és la defensa que fa Iberdrola sobre aquest projecte? Quins son els seus arguments i quins beneficis defensa?

Cap. Només s'empara amb la legalitat facilitada per Conselleria. Trist però és així.

Si comentaves que hi ha altres projectes d'energia molt semblants arreu de l'Estat Espanyol, es podria dir que hi ha una política conscient, que està impulsant aquesta mena de projectes? Són només les empreses? O les administracions públiques també ho estan recolzant?

Per a desgràcia de tots nosaltres hem de tenir en compte que empreses i administracions treballen juntes. Una prova d'açò és que, dues setmanes abans que el jutge ens informara a nosaltres que no anava a paraitzar les obres cautelarment, Iberdrola duplicava el número de màquines i treballadors per tal d'avançar a tota velocitat, així quan arribe el judici el mal ja estarà fet. Informació privilegiada. Quina casualitat, no?

Per acabar, ens agradaria fer-te una pregunta una mica més teòrica. Ens agradaria saber si des de la Plataforma No a l'Alta Tensió, veieu aquest conflicte com una crítica aïllada a Iberdrola o si penseu

que no es tracta només d'això, si no que existeix una consciència més ampla i es pensa que aquests projectes són conseqüència d'un model econòmic capitalista que intenta exhaurir tots els nostres recursos a costa del benefici d'uns pocs, sense tindre en compte les conseqüències negatives que produeix.

És obvi que les polítiques actuals no passen despercebudes i sobretot la Conselleria no ens podrà mai vendre que estan realitzant un desenvolupament sostenible, respectuós i social. Això ho sabem tots, sols que amb el lema "empleo i prosperidad" tothom està dis-

posat (o simplement resignat) a que ens rebenten el territori amb l'únic argument de que "és necessari per avançar".

Tots sabem que avui en dia no estem avançant cap a ningun lloc, i molt menys amb aquesta gestió del territori. Més bé ens estem hipotecant a nosaltres i als nostres fills, per a que una única generació visca a cos de rei, si és que es pot considerar viure a cos de rei aquesta manera de viure, sentir-se com a nous rics pel simple fet d'acumular immobles a canvi de la nostra llibertat i el que és pitjor, a canvi de la nostra terra.

RESISTÈNCIA CONTRA EL TAV EN VAL DI SUSA (ITALIA)

Val di Susa es troba en una zona alpina del nord-oest d'Itàlia. Des de començaments dels 90 es desenvolupa una important lluita contra el projecte de la Unió Europea de crear el «corredor 5»: la connexió ferroviària més gran del Continent, que pretén unir Lisboa amb Kíev, passant sota els Alps i travessant Val di Susa per a unir Torino amb Lyon. Segons el projecte, en el tram italià, al seu pas per Val di Susa, la línia s'introdueix dues vegades en la muntanya -en Alpignano i Mompanter-, amb dos túnels de 21 i 12 km. Després de passar Venaus, entra de nou en la muntanya amb un megatúnel de 53 km. que acaba a França. El projecte genera un enorme rebuig per part de la població, que a més dels impactes paisatgístics, socials, etc., tem que l'excavació dels túnels allibere al medi ambient l'urani i amiant presents en les muntanyes.

Quan des de la Comunitat Europea es va planejar el projecte de TAV per a Europa, a Itàlia es va crear una agència que va presentar el Pla Necci a la companyia ferroviària estatal i altres companyies privades. Es tractava d'un projecte de xarxa de 5.000 kms de línia fèrria d'alta velocitat a Itàlia. Era 1991 -a l'any següent van començar les obres de la línia Madrid-Sevilla per als fastos de la Expo-. Aquest mateix any es va formar l'embrió del que després seria el moviment contra el TAV, com a resposta a un congrés realitzat per les empreses Lyons Club i Cofindustria FIAT. La prospecció topogràfica en Val di Susa per a la línia Torino-Lyon no va començar fins a 1995. Des d'aleshores, de 1996 a 1997, van començar a realitzar-se actes de sabotatge. Al març de 1998 tres anarquistes (Edoardo Masari «Baleno» / «Edo», Solitud Roses «Sole» i Silvano Palissero) van ser detinguts en la seua casa ocupada

acusats de pertànyer a una organització eco-terrorista inventada pel jutge Laudi i amb l'acostumat suport dels mitjans de comunicació que van orquestrar la campanya mediàtica. Donada la naturalesa de les seues fictícies activitats, se'ls va sotmetre a cel·la d'aïllament. El dia 20 Baleno va aparèixer penjat en estranyes circumstàncies. El cas va recordar a moltes al d'un altre anarquista, Pi Pinelli en 1969, acusat de posar una bomba en una plaça i llançat des d'una finestra d'una comissaria de Milà. L'11 de juliol, la parella argentina de Baleno, Sole, sota arrest domiciliari també apareixia penjada. Silvano, l'únic supervivent, va ser jutjat: totes les acusacions de pertinença a banda eco-terrorista es van enfonsar, però encara va haver

de pagar 6 anys i 5 mesos de presó per una acció comesa en un ajuntament. En 1999 es crea el primer Comitè, que a més de posicionar-se en contra del TAV qüestiona el model de desenvolupament (capitalisme) i el futur de la zona. El 29 de gener del 2001 es va signar l'acord franc-italià per a la construcció de la línia Lyon-Torino entre Chirac, Jospin i Aneto. Per a eixe moment, els 25 alcaldes de la vall ja s'havien posicionat en contra del projecte. Era l'any del cim de Gènova i la policia estava preparada per a rebentar qualsevol protesta. L'organització va aconseguir mobilitzar unes 8.000 persones a Torino, però van ser continguts amb tanques metàl·liques per la policia en una plaça sense permetre el seu transcurs (inclús

francitadors de la policia es van situar en els sostres de les cases circumdants). La manifestació va acabar amb altercats.

Des de llavors la lluita de Val di Susa s'ha basat en mobilitzacions massives, tant en les ciutats (nuclis administratius i decisoris), com en zones d'obra o d'accés a elles. Per a açò s'ha comptat amb un campament fix proper a les obres que es va iniciar en el 2000 i que desenvolupa amb accions aïllades. L'època més intensa de mobilitzacions va transcórrer entre juliol de 2002 i juliol de 2003.

Es considera com a primera mobilització massiva del moviment contra el TAV la del 31 de maig de 2003, quan 20.000 persones es van manifestar en la vall entre Borgone i Bussoleno. A aquesta li va seguir una altra de 30.000 (4 de juny del 2005) quan el projecte i les prospeccions ja s'iniciaven, una altra en Torino al desembre i una altra en Chamberi, a l'altre costat de la frontera (7 de gener de 2006). La vall va començar a experimentar una forma embrionària de democràcia directa. A açò li van seguir noves mobilitzacions on la implicació general de tota la societat valsusina era palesa. En una zona amb una tradició de resistència, la imatge dels partisans (la resistència local contra l'ocupació nazi) va ser represa pel poble sencer per a detenir les excavadores i a la policia que les protegia i amb ella *El Bella Ciao* com a himne de resistència contra el TAV. Una versió deia: «Oh camperol mana'ls fora / Bella Ciao Bella Ciao / que hi ha perill de morir».

Des d'aleshores, la maquinària autoritària de l'Estat va posar en pràctica mecanismes de sobra coneguts per aquestes terres. A la forta militarització de la vall li van seguir les polítiques de saló, on la legislació era alterada perquè el govern poguera realitzar activitats que suposaven un impacte mediambiental sense el consens dels ajuntaments i es va donar inici a una forta campanya mediàtica. Els mitjans de comunicació i la policia van al·legar que s'havien trobat cartes bomba prop dels llocs de prospecció, octavetes incitant a la lluita armada, etc. Les activistes van ser sata-

nitzades i presentades com a terroristes. Aquesta propaganda va ser utilitzada per la policia per a incrementar l'assetjament en la vall: la policia va començar a identificar a qualsevol en la zona i a aplicar l'exclouent i nova regla de no permetre l'accés a la vall a ningú no censat. La repressió a Torino va créixer també, doncs aquesta ciutat va ser triada com a seu dels Jocs Olímpics d'Hivern al febrer de 2006. Les okupes i centres socials, immigrants i les persones amb menys recursos van patir les conseqüències. La lluita antiTAV es va fer més dura a partir del 31 d'octubre de 2005, dia previst per al començament dels sondejos en Mompantero. Els habitants de Val di Susa van realitzar bloquejos de carrers i ferrocarrils, van ocupar terres i en la «batalla del pont del Seghino» van aconseguir bloquejar l'accés dels carabinieri, que una vegada més eren mobilitzats per milers per a assegurar la implantació del projecte en la vall. Amb les condicions climàtiques duríssimes d'aquesta zona alpina i corrent seriosos riscos físics, les activistes van aconseguir frenar l'investida. La batalla del Seghino va ser una pujada de moral per al moviment contra el TAV, però també va suposar l'escalada militar de la vall i la posterior ocupació i alambrada de la zona.

Novembre va ser un mes d'activitat frenètica. Les manifestacions contra la militarització de Val di Susa i contra el TAV es van succeir cada setmana. El sentir de la vall va continuar baixant fins a la ciutat de Torino, fusionant-se amb les dissidents d'allà. El 16 de novembre va haver una vaga general que es va repetir el 25 de novembre, sent secundada per 80.000 persones, sota el lema «No Sandaggi I Militarizzazione» - («ni sondejos ni militarització»). La setmana següent Venaus es declarava «República Independent». Açò va durar una setmana, fins que la policia va atacar de nou el 6 de desembre, realitzant un violent desallotjament. Enmig de la nit, per sorpresa, les seues excavadores van començar a retirar les barricades i les seues porres es van encebar amb aquelles que trobaven en el seu camí, oferiren o no alguna resistència. Com a conseqüència de la mobilització policial, tot l'accés a la vall va ser bloquejat. Després es van succeir vagues espontànies en les

fàbriques, el bloqueig de l'autopista A32, de carrers i de la línia ferroviària Torino-Modena. El 8 de desembre es va convocar una nova manifestació que va tornar a «reconquerir» la zona.

L'alliberament de Venaus hauria sigut impossible sense la participació generalitzada de la població, amb un tira i afluixa constant amb la policia i un compromís total de la gent. Es practicaren mètodes de resistència activa pacífica contra la policia i es va aconseguir espantar-la de manera que només li quedava protegir-se de l'investida popular. «Avui per fi ha guanyat Val di Susa, totes juntes, totes les valsusines, sense professionals, sense líders, sense caps».

Actualment (finals de 2006) el govern italià barreja tres possibilitats: abandonar el projecte, continuar per Val di Susa o traçar una ruta alternativa travessant Val Sangone, la vall contigua on ja existeixen tres comitès contra el tren d'alta velocitat. Aquest últim traçat també afectaria a Val di Susa.

Extret d'Ekintza Zuzena n° 34

CONTRAINFORMACIÓ

- **INFOPUNT, CONTRAINFORMACIÓ I ACTIVITATS A VALÈNCIA I RODALIES**
<http://infopunt-vlc.blogspot.com>
- **MISLATA CONTRAINFOS**
<http://mislatacontrainfos.blogspot.com>
- **TOKATA, BULLETA DE DIFUSIÓ, DEBAT I LLUITA SOCIAL**
<http://boletintokata.wordpress.com>
- **RÀDIO MALVA, PROJECTE DE COMUNICACIÓ ASSEMBLEÀRIA. 105.0FM**
<http://radiomalva.wordpress.com>
- **RÀDIO AKTIVA 107.6 FM (ALCOI)**
<http://radioaktiva.org>
- **RÀDIO MISTELERA 101.4 FM (DÈNIA)**
<http://radiomistelera.blogspot.com>

ESPAIS ANTIAUTORITARIS A VALÈNCIA I VOLTATS

- **INICIATIVA DHÀLIA**
c\ Camí vell de xirivella n°23 (Mislata)
Obert els Dimecres, Dijous i Divendres a partir de les 19:00
- **ATENEU LIBERTARIO OCTUBRE DEL 36**
C/ Desamparados, n°1 (Segorbe)
Obert Divendres a les 19 h
- **ATENEU LLIBERTARI AL MARGEN (BAAM)**
c\ Palma 3
Obert els Dimarts a les 18:00 i Dijous a les 20h
<http://ateneoalmargen.org>
- **ATENEU LLIBERTARI DEL CABANYAL**
c\ Barraca n°57
Obert tots els Dijous a partir de les 19 h i Divendres de 18 h a 22 h
- **CSO CALS FLARES**
C/ Forn del Vidre, n°10, Barri del Partidor (Alcoi)

- A tots aquestos llocs pots trobar la publicació

La llibertat no es demana, es pren!

(trobat al pamflet "De la indignació a la acció", Barcelona)